

Omraam Mikhaël Aïvanhov

ADEVĂRUL, ROD AL ÎNȚELEPCIUNII și al IUBIRII

Articol I. Cap. 1 – Căutarea adevărului

Afirmăm în mod obișnuit: „Este adevărat” sau „Nu este adevărat”. Dar în funcție de caz, cuvântul „adevărat” nu are același sens. De exemplu, se spune: „nu este adevărat” pentru a sublinia o greșeală, dar și pentru a semnaliza o minciună. Cel care face o greșeală nesocotește în general adevărul, în timp ce acela care spune o minciună, dimpotrivă, cunoaște adevărul, dar vrea să îl ascundă fiindcă are în acest caz un interes „nu prea catolic” de apărare.

Se poate afirma că adevărul care este contrariul greșelii aparține lumii științei, iar cel care se opune minciunii, domeniului moralei. Oamenii mai afirmă însă că sunt în căutarea adevărului pentru a arăta că sunt preocupați de sensul destinului uman în general, și al propriei lor existențe în particular. Acest adevăr aparține domeniului filosofiei și al religiei, și asupra acestui aspect un învățământ inițiativ nu poate lămurii și orienta în mod corect.

Cuvântul adevăr îi sperie pe mulți oameni: ei își închipuie adevărul ca o putere de temut ce îi va împiedica să respire, să se hrănească, să bea, să iubească. Puteți să le explicați mult și bine că, dimpotrivă, ei vor respira, se vor hrăni, vor iubi chiar mai bine ca înainte, dar nu este nimic de făcut, ei vor fugi pe unde pot. Iar mulți alții vorbesc despre adevăr ca despre ceva imposibil ce ar trebui căutat dincolo de stele! Ne întrebăm dacă adevărul este chiar atât de greu de găsit... Poate că, mai degrabă oamenii nu știu ce să caute și cum să îl caute sau își doresc o justificare la toate slăbiciunile lor? Pentru cel care îl caută cu onestitate, adevărul nu este atât de greu de găsit. Cum vă închipuiți că Domnul, Inteligența Cosmică (numiți-o cum doriți) l-a plasat pe om într-o atare situație încât el nu-și va găsi niciodată calea? Desigur, el nu va avea cu ușurință revelația adevărului absolut. Dar nu este posibil să nu poată cunoaște atât adevăr cât să nu se descurce în viață, nu.

Multe persoane mi s-au prezentat spunându-mi că ele caută adevărul! Ani de zile am ascultat că răbdare poveștile acestei căutări. Aveam chiar și un chip admirativ, fiindcă a cunoaște adevărul este ceva mareț, nu-i așa? Apoi, după câțiva ani, am reușit să mă enervez. M-am hotărât să dau o lecție tuturor acestor oameni atât de mândri de a căuta adevărul și de a nu-l găsi.

„Sunt mai mult de cincizeci de ani de când caut adevărul”, mi-a spus într-o zi un bătrânel simpatic.

— Și nu l-ați găsit încă?

— Nu. – îl căutați în continuare?

— Da, a răspuns, atât de plin de el încât se gândea că îl voi felicita pentru perseverența sa. L-am privit îndelung și i-am spus în final: „Ei bine, dragă domn, să știți că nu îl veți găsi niciodată, fiindcă în realitate faceți totul să nu îl găsiți.

— Cum așa?...

— Da, ați întâlnit de mai multe ori adevărul în viață. Pentru că el este foarte ușor de găsit, se află peste tot l-ați văzut, l-ați auzit, l-ați atins, dar nu l-ați acceptat niciodată deoarece aveți multe alte lucruri în minte. Căutați „un „adevăr care să vă convină, iar când întâlniți adevărul, cum el nu corespunde dorințelor voastre, spuneți: „Nu, nu, nu am nevoie de așa ceva” și vă abateți de la el. Repetați: eu caut, eu caut, dar dacă ar trebui să analizăm acest cuvânt „a căuta”, vom descoperi că, de fapt, căutați numai ceea ce vă oferă mijloacele de a vă satisface dorințele arzătoare și ambițiile. Scuzați-mă, domnule, nu căutați adevărul, căutați o slujnică care să vă satisfacă poftetele. Dacă ați fi dorit cu adevărat să găsiți adevărul, ați fi reușit demult. Îl mai puteți găsi și astăzi, dar nu doriți aceasta”.

Ce conversație, nu-i așa! Ea s-a reprodus cu mai multe persoane, dar nu vă mai spun ce s-a întâmplat după aceea...

Este suficient ca o persoană să spună: „Eu caut adevărul” pentru ca altele, care nu știu în ce categorie să claseze acest „căutător”, să holbeze ochii cu încântare: se află în fața cuiva care caută adevărul... este ceva deosebit! Ele sunt uimite. Da, este foarte avantajos să pretinzi că te afli în căutarea adevărului. Chiar din punct de vedere material este avantajos. Unii au făcut un obicei din așa ceva: ei vorbesc fără încetare în jurul lor despre căutările lor nereușite, scriu niște cărți în care își expun speranțele și dezamăgirile, iar când aceste cărți apar, autorii lor sunt premiați în mod special, invitați în jurul unor bufete pline cu gustări de tot felul, li se oferă ceai, șampanie. Iată avantajele!

Mulți alții încep să caute adevărul, din cauza unei așa-zise lipse de energie și dinamism pentru a continua activitățile din tinerețe. Dacă li se spune că, pentru a găsi cu adevărat ceva, trebuie să consacre puțin timp unor anumite lecturi, rugăciunii, meditației, câtorva exerciții spirituale, ei răspund că nu pot, că sunt foarte ocupați. Și totuși ei

caută! Ei nu au niciun ideal înalt, nu vor să înțeleagă că există mai întâi ceva de schimbat în felul lor de a gândi, dar ei caută în continuare... Ei bine, a căuta în aceste condiții nu folosește la nimic.

Oamenii se află cu toți în căutarea unui lucru. În funcție de caz, poartă denumirea de fericire, sensul vieții, adevăr... Oare de ce nu găsesc ceea ce caută? Fiindcă îl așteaptă mereu sub o formă ce corespunde ideii ce și-o fac despre el. Chiar și adevărul trebuie să se conformeze dorințelor lor. Iar când frecventează un învățământ spiritual, o fac cu speranța de a găsi aici niște teorii și situații pe placul lor. De aceea, ei se plimbă dintr-un învățământ în altul, fără să se atașeze de vreunul. Nu le plac poate chipurile întâlnite... nu au fost bine primiți... nu văd niște avantaje materiale de obținut... învățământul ce le este oferit este prea exigent... sau Maestrul acestui învățământ nu le face niște promisiuni pe măsură...

Oamenii caută minciunile, iluziile, baloanele de săpun, și de aceea se îndepărtează de un adevărat Maestru: tocmai fiindcă el nu este un vânzător de iluzii! Ei se simt tulburați, nefericiți alături de el. Ei bine, este tocmai dovada că ei nu caută adevărul. Adevărul nu tulbură, el nu aduce nefericirea; dacă el îi distruge, înseamnă că oamenii nu doreau cu adevărat să îl găsească. Dacă ar fi dorit să îl găsească, ar fi fost atât de fericiți! Nu, ei nu doresc să îl găsească și continuă să se plimbe peste tot spunând: „Eu caut adevărul”. Ah, da, este formidabil! Ei se mândresc cu această frază, este ca o medalie.

De acum înainte, vor trebui să scoată această medalie și să o pună în cutie: „Am găsit drumul cel bun, iar acum încep să lucrez!” Ah, nu, nu, ei continuă să caute, așteptând ca Cerul, Dumnezeu însuși să le facă pe plac, să îi satisfacă, și rămân astfel încăpățânați, exigenți. Dar ei pot cere insistent oricât, într-o bună zi vor fi obligați să constate că nimic nu le vine așa cum sperau. Fiindcă lumea divină nu poate fi agresată: adevărul se dezvăluie numai celor care au știut să găsească atitudinea potrivită.

Se caută adevărul așa cum vreme de secole bărbații au căutat o femeie să se căsătorească: le trebuia o slujnică ca să le facă copii, să muncească la bucătărie, prin casă, să spele, să calce hainele și să le suporte comportamentul. Iată însă că nu există un adevăr servitor. Discipolul trebuie să devină cavalerul servitor al adevărului. Pentru că adevărul este o prințesă! „Iar eu vreau să fiu un prinț”, veți spune. Desigur, de ce nu? Trebuie însă să vă arătați demni să vă ridicați până

la ea, și nu să încercați să o coborâți la voi. În planul psihic se întâmplă ca în planul fizic: nu oricine poate pătrunde în palatul imperial pretinzând că se va căsători cu prințesa, proclamându-se prinț moștenitor. Ați citit în povești câte încercări trebuia să străbată tânărul îndrăzneț care voia să obțină de la rege mâna prințesei, fiica sa! Dacă nu era capabil să se ridice până la înălțimea ambițiilor ei, el murea. Ei bine, aceste povești sunt foarte profunde și trebuie să vă pună pe gânduri. La fel se întâmplă și cu adevărul. El este fiica Domnului: dacă vă prezentați în fața sa fără să fiți pregătiți să o slujiți arătându-i că sunteți demni de a-i obține mâna, vă situați într-o poziție de orgoliu lipsit de sens și ea vă va respinge. Exact ca în povești: adevărul este o fată a unui rege neînduplecat, niciodată nu se va adapta, nu va coborî la voi, iar dacă nu vă înclinați, nu numai că nu o veți cuceri, dar veți muri, din punct de vedere spiritual. Veți spune că adevărul este crud? Da și nu, totul depinde de atitudinea voastră.

Veți găsi adevărul atunci când vă veți decide să îl slujiți. Nici mulți spiritualiști nu îl vor găsi niciodată fiindcă așteptau ca acesta să îi ajute să-și realizeze dorințele lor cele mai materiale. V-am spus deja: ei îl consideră ca o slujnică sau chiar un cont bancar ce le va aduce bunuri, putere, mijloacele de a seduce niște femei etc. Or, adevărul este o prințesă, și atunci când vede că o siliți la niște corvezi umilitoare, se supără și spune: „Drept cine mă ia acest om?” și vă respinge cu dispreț. Din nefericire, peste tot în societate, în școli, în familii, auzim numai niște teorii și vedem numai niște exemple de oameni care cer fără încetare, vor să se impună, fără să se întrebe de ce această atitudine de lipsă de respect și violență le va închide toate ușile.

Trebuie să fii umil ca să găsești adevărul. Iar a fi umil, înseamnă mai întâi să încetezi să fii exigent în privința naturii, a oamenilor, a Creatorului. „Da, dar avem niște nevoi!” Ei bine, să vorbim tocmai despre aceste nevoi. Studiați puțin cine cere în voi. De unde vine această voce care cere ușurința, bunăstarea, plăcerile și refuză eforturile, constrângerile, obligațiile? Este vocea naturii inferioare. Dar voi sunteți cu adevărat această natură inferioară?... Nu.

Natura inferioară face parte din om, dar nu este omul însuși. Ea este ca o materie asupra căreia trebuie să lucrăm pentru a hrăni natura sa superioară care este nemuritoare, veșnică. Cu această natură superioară trebuie să ne identificăm. Atât timp cât omul se va confunda cu natura sa inferioară, el își va spune: „Eu vreau una, eu

vreau alta, eu sunt rănit, eu sufăr." ... și va continua să meargă peste tot afirmând: „Eu caut adevărul, eu caut, eu caut.” ... și nu îl va găsi. Pentru a cunoaște adevărul, trebuie să ne identificăm cu lumina, cu noblețea, cu acea corectitudine a naturii superioare.

## Articol II. Cap. 2 – Adevărul, copil al înțelepciunii și al iubirii

Cei mai mulți oameni au o manieră ciudată de a povesti cum se așteaptă să găsească adevărul. Ei vorbesc ca și cum l-ar întâlni într-o zi în persoană și le va spune: „Iată, eu sunt adevărul. În sfârșit, m-ai găsit. Ascultă-mă deci cu atenție: de acum încolo vei gândi așa, vei face astfel.” ... Ei bine, nu, lucrurile nu se petrec astfel.

Pentru a înțelege bine cum se prezintă această problemă a adevărului, trebuie să începem prin a studia structura psihică a omului. Ea se bazează pe trei factori fundamentali: intelectul care îi permite să gândească, inima care îi permite să trăiască niște sentimente și voința care îi permite să acționeze. Voința nu acționează niciodată fără mobil, ci sub impulsul gândurilor și al sentimentelor.

Observați-vă: voința voastră se pune sau nu în mișcare în funcție de gândurile și sentimentele ce le nutriți față de lucruri și ființe. Pentru a te decide să lucrezi bine, nu este suficient să gândești că este util să lucrezi, trebuie să și iubești acea lucrare. Întâlniți un om rănit sau aflat în mizerie; ca să vă decideți să îl ajutați, trebuie să nutriți și un sentiment de simpatie în privința sa. Iar cel care se aruncă asupra vecinului său pentru a-l omorî, nu s-a mulțumit să gândească: „Este un prost, este rău”, a trebuit deopotrivă să ajungă la exasperare, la furie sau ură. Exemplele sunt nenumărate. Întreaga noastră viață zilnică este alcătuită din niște fapte inspirate de gândurile și sentimentele noastre. Factorul gând și factorul sentiment intervin mai mult sau mai puțin în funcție de caz, dar intervin întotdeauna.

Se poate deci afirma că faptele mărturisesc gândurile intelectului și ale sentimentelor inimii, ele sunt copiii lor, și în funcție de calitatea acestor gânduri și sentimente, acțiunile înfăptuite de voință sunt bune sau rele. Ele sunt bune atât timp cât intelectul este inspirat de înțelepciune, iar inima, de iubire. Intelectul are ca ideal manifestarea înțelepciunii, inima, cea de a exprima iubirea, iar voința ce decurge, de a spune adevărul. Ceea ce înseamnă că, atât timp cât gândurile intelectului vostru se vor îndrepta spre înțelepciune și sentimentele inimii voastre spre iubire, tot atât de mult vă veți afla în adevăr. Da, iată secretul adevărului, este simplu.

S-au dat tot felul de definiții despre adevăr, dar acestea nu au reușit decât să încurce problema. Este imposibil să spui ce este adevărul, fiindcă nu există în sine; există numai înțelepciunea și iubirea. Mulți oameni pretind că se află în adevăr! Este ușor să ai aceste pretenții, dar când îi vedem acționând, ai, ai, ai!... Fiindcă ceea ce ei numesc adevărul lor nu este inspirat de înțelepciune și iubire. Comportamentul ne arată dacă o ființă se află în adevăr, nu teoriile și elucubrațiile ce le prezintă altora. Este extraordinar că oamenii fac din adevăr un fel de abstracție, în timp ce, dimpotrivă, el apare în mod concret în felul lor de a fi, de a se manifesta zi de zi.

De acum înainte, trebuie să încetați să povestiți că sunteți în căutarea adevărului și nu îl găsiți, fiindcă nu este nimic de căutat și nimic de găsit: trebuie doar să progresați pe calea iubirii și a înțelepciunii. Și mai trebuie să încetați să pretindeți că vă aflați în adevăr. Nici în acest caz nu este nimic de pretins: dacă posedați iubirea și înțelepciunea, fără să spuneți nimic, vă aflați în adevăr, și întreaga lume o va simți. Poate că această imagine vă va uimi, dar se poate spune că adevărul este comparabil cu o medalie ce are pe o față iubirea, iar pe cealaltă înțelepciunea. Nu veți găsi niciodată adevărul ca un element izolat, pentru că nu poate fi conceput în mod independent de inimă și de intelect. Iubirea și înțelepciunea voastră vă vor arăta adevărul.

Dacă există acum atâtea „adevăruri” diferite și contradictorii care circulă în lume, aceasta reflectă tocmai deformarea inimii și a intelectului oamenilor. Atunci când cineva vă spune: „Pentru mine, adevărul este.”... înseamnă că este adevărul său, iar acest adevăr vorbește despre inima și intelectul său, care sunt nedezvoltate, deformate, sau dimpotrivă foarte dezvoltate. Dacă adevărul ar fi fost independent de activitatea inimii și a intelectului, toată lumea ar fi trebuit să îl descopere pe același. Or, nu este cazul, o știți bine, toată lumea descoperă niște adevăruri diferite. Cu excepția celor care posedă adevărata iubire și adevărata înțelepciune. Ei au descoperit același adevăr, și astfel vorbesc de fapt, cu toți, același limbaj.

Totul depinde deci de dezvoltarea armonioasă a inimii și a intelectului, și mai departe, a sufletului și a spiritului. Omul se va îndepărta de adevăr dacă nu este vigilent. El va scrie niște cărți să-și exprime punctul de vedere, îi va antrena pe oameni, fiind desigur sincer, dar nu se va găsi în adevăr. Fiindcă sinceritatea este un lucru, și

adevărul este un altul. Puteți fi sinceri, împotmolindu-vă în cele mai mari greșeli, dar nu trebuie să luați sinceritatea ca pretext pentru a vă justifica.

Adevărul rămâne o problemă atât de obscură fiindcă este considerat ca o abstracție. Or, adevărul este lumea în care suntem cufundați, suntem legați de ea, facem una cu ea, nu este posibil să ne separăm de ea. Trăim în adevăr, ne hrănim cu el, îl respirăm, și trebuie deci să nu ne mai gândim că ne vine din exterior. Ceea ce ne vine din exterior sunt numai întâlnirile noastre: ființele, obiectele, cărțile, operele de artă al căror contact trezește în noi o intuiție a adevărului. Atâta tot. Iată de ce a afirma: „Eu voi căuta adevărul” constituie cea mai bună manieră de a nu-l găsi. Fiindcă pe pământ nu îl putem găsi, iar cel care se așteaptă să întâlnească ceva exterior despre care să spună: „Iată adevărul”, se înșală. Ne putem apropia de adevăr numai studiind și căutând să exprimăm iubirea și înțelepciunea.

Acum, dacă m-ați înțeles, trebuie să vă analizați: „Care este natura sentimentelor mele? Este adevărata iubire?... Dar gândul meu, cum vede lucrurile? Urmează el calea înțelepciunii? Nu s-a strecurat oare un element ce mă va induce în eroare?” De fiecare dată când introduceți în gândurile și sentimentele voastre elementele iubirii și ale înțelepciunii, întâlniți adevărul. De fiecare dată când atingeți un anumit aspect, atingeți deci un anumit grad al adevărului, iar aceste aspecte, aceste grade sunt infinite. Adevărul trebuie să îl găsiți și în același timp să continuați să îl căutați, adică să vă legați o dată pentru totdeauna de aceste două principii determinante ale iubirii și înțelepciunii, și în același timp trebuie să continuați mereu să căutați formele cele mai convenabile pentru a pune în aplicare aceste două principii.

Articol III. Cap. 3 – înțelepciunea și iubirea: lumina și căldura

Când înțelepciunea și iubirea se unesc, ele dau naștere adevărului, adică unei vieți mai pline, mai intense care, ca apa, va uda toți germenii sufletului vostru pentru a produce un belșug de flori, de fructe: niște gânduri luminoase, niște sentimente călduroase.

Înțelepciunea reprezintă principiul masculin și iubirea, principiul feminin. Iubirea tinde spre înțelepciune și înțelepciunea tinde spre iubire. Înțelepciunea și înțelepciunea se resping, iubirea și iubirea se resping deopotrivă. Este o realitate de care trebuie să ținem cont și în relațiile umane. Multe legături s-au desfăcut fiindcă

partenerii erau fie prea rezervați, fie prea înflăcărați. Pentru ca o legătură să devină durabilă, este de preferat ca partenerii să aibă niște temperamente complementare.

În planul fizic, înțelepciunea și iubirea sunt reprezentate de lumină și căldură, având cu acestea mari similitudini. Asemenea luminii, înțelepciunea are capacitatea de a se concentra asupra unor puncte infime; și asemenea căldurii, iubirea o are pe cea de a se dilata în spațiu. Întâlniți pe cineva pentru întâia oară: cum nu îl cunoașteți, nu aveți niciun motiv să îl iubiți, iar intelectul vostru reacționează și începe să îl privească cu atenție: ochii săi, nasul său, gura sa, gesturile sale, profesia sa, câștigurile sale... În timp ce, pentru cineva pe care îl iubiți, nu doriți să analizați toate acestea; îl iubiți așa cum este, îi acceptați întreaga prezență, vibrați la unison cu el. Chiar dacă el comite niște fapte reprobabile, cum îl iubiți, îl iertați; greșelile sale sunt niște detalii la care nu vă opriți. Dar în ziua în care nu îl mai iubiți, cea mai mică greșală este scoasă la iveală, subliniată, analizată.

Vreți un exemplu? Un chimist sau un biolog lucrează în laborator; el se concentrează asupra câtorva molecule de gaz sau a câtorva celule prelevate dintr-o plantă sau un animal. Întreaga sa atenție este absorbită de infime particule de materie. Dar acest cercetător eminent este îndrăgostit. Seara, când își părăsește laboratorul, el se gândește că-și va întâlni iubita, și atunci cerul înstelat ce îl vede deasupra capului nu îi pare atât de mare pentru a-i conține iubirea, toate florile nu sunt de ajuns pentru a dori să o împodobească, și ar dori să îi ofere toate palatele și comorile de pe pământ. Iată însă că într-o bună zi lucrurile se strică: sentimentul se pierde cu trecerea timpului și iubita nu îi mai pare atât de încântătoare. Privirile sale se îndreaptă dintr-odată asupra celor mai mici gesturi și fapte ale ei pentru a le critica. „Ai întârziat, nu mi-ai spălat cămașa, mi-ai răstăcit butonii de la cămașă, ai sărat prea mult supă, ai uitat să cumperi ziarul.”... S-ar spune că toate microscopul din laboratorul său sunt acolo pentru a mări de sute de mii de ori cele mai nesemnificative detalii!

Astfel căldura care dilată inima a lăsat loc luminii care determină apariția celor mai mici lucruri. Care lumină? În niciun caz lumina spirituală, ci lumina obișnuită ce este legată de electricitate. Nu se spune, atunci când o ceartă este gata să izbucnească, că există „electricitate în atmosferă”? Electricitatea controlată cu măsură poate

da lumina, dar electricitatea nu este lumina.

La fel cum electricitatea este legată de lumină, tot așa și magnetismul este legat de căldură. Căldura dilată și magnetismul atrage: amândouă se manifestă printr-o dezvoltare, o creștere a volumelor și a formelor. O persoană călduroasă și magnetică produce o impresie de dilatare și exercită o atracție asupra tuturor celor care o înconjoară. În timp ce lumina și electricitatea produc efecte inverse la o ființă. Cei mai mulți oameni nu sunt atât de mult atrași de cel care-l posedă lumina, cunoașterea, fiindcă se simt în inferioritate, le este frică că vor fi judecați, preferă să stea la distanță. Cât despre cel care este prea încărcat cu electricitate, el îi respinge de-a dreptul pe ceilalți.

Depinde acum de voi să înțelegeți cum; trebuie să folosiți iubirea (căldura și magnetismul) și înțelepciunea (lumina și electricitatea). Iubirea leagă și înțelepciunea dezleagă, înțelepciunea vă permite să distingeți binele de rău și să respingeți răul. Dar dacă veți folosi mereu înțelepciunea, chiar și prietenii voștri nuli vor sta prea mult lângă voi. Desigur, înțelepciunea strălucește, dar este rece, și oamenilor nu le place să stea mult lângă o lumină rece. De aceea înțelepții sunt deseori singuri, în timp ce oamenii mai puțin înțelepți, dar călduroși, sunt înconjurați de prieteni. Ce este de făcut?... Să ne decidem să neglijăm înțelepciunea, pentru a nu rămâne singuri? Nu, desigur, fiindcă și în acest caz vă pândește un pericol: cel de a fi invadați și legați. Dificultatea constă tocmai în a învăța să armonizați cei doi curenți în voi înșivă: să știți când este de dorit să manifestați iubirea și când înțelepciunea.

V-am explicat cum a rezolvat apa această problemă, ea care urcă și coboară fără încetare între pământ și cer. Ea urcă pentru a cultiva înțelepciunea, și coboară pentru a manifesta iubirea. Ea urcă pentru a primi binecuvântările cerului, și coboară pentru a transmite aceste binecuvântări pe pământ. A lua și a da, a primi și a transmite, iată adevărul, este împlinirea voinței Domnului.

În primele trei versete din rugăciunea de duminică („Ciclul apei: iubirea și înțelepciunea” în „Destăinuirile focului și ale apei” (Colecția Izvor nr. 232)) Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ, se regăsește o aplicație despre ceea ce vă explic privind iubirea, înțelepciunea și adevărul.

*Sfințească-se numele Tău* – sfințirea este un act legat de

înțelepciune, de lumină. Lumina este cea care sfințește și luminează operele Domnului. Dacă înțelegerea noastră este corectă, noi sfințim tot ce atingem. Dar de ce trebuie să sfințim numele Domnului? Pentru că numele este o sinteză a tuturor elementelor. Numele Domnului conține, cuprinde toate formele, toate existențele.

*Vie împărăția Ta* – împărăția Domnului, regatul său, este iubirea perfectă. Nu există un adevărat regat în afara iubirii: el asigură coeziunea tuturor părților. Un regat lipsit de iubire se dezmembrează. Pentru Inițiați, iubirea nu este un sentiment trecător, ci o stare de conștiință stabilă, neîntreruptă, în care se simt în armonie cu tot ce există.

*Facă-se voia Ta* – cel care, datorită înțelepciunii, a reușit să sfințească numele Domnului în sinea sa, iar datorită iubirii, să îi zidească regatul, va îndeplini neapărat voia sa. A îndeplini i dorința Domnului înseamnă a te afla în adevăr.

Toți creștinii spun această rugăciune, este cel mai des rostită, dar fără să îi fie înțeleasă mereu profunzimea. Măcar voi, atunci când o roștiți, fiți conștienți de cele ce v-am spus.

Vă voi da chiar un exercițiu de făcut. Așezați-vă în liniște pe un scaun, punându-vă mâinile; pe genunchi: Inspirați șase secunde spunând: „Doamne, fie ca numele tău să fie sfințit în mine. Rețineți aerul (tot șase secunde), pronunțând: „Fie ca împărăția ta să se instaleze în mine”. Apoi, expirând (tot în șase secunde): „Fie ca voința ta să se împlinească prin mine”. Repetați acest exercițiu de patru sau cinci ori pe zi câteva săptămâni, și veți constata că s-a luminat, s-a lărgit, s-a ușurat ceva în voi. De două mii de ani, milioane și miliarde de creștini au pronunțat această rugăciune, și chiar dacă nu au fost conștienți de semnificația ei, au făcut din ea în lumea invizibilă o formulă vie, un rezervor de forțe acumulate. Iar voi, repetând-o în mod conștient, vă legați de acest mare rezervor, atrăgându-vă toate energiile benefice pentru a vă continua mai bine lucrarea.

Meditați asupra înțelepciunii care se ocupă de lucrurile mărunte și asupra iubirii care se ocupă de cele mari. Înțelepciunea atinge numai niște particule infime în noi. Nu s-a observat niciodată că înțelepciunea ar fi produs mari schimbări în viața unei ființe. În timp ce iubirea transformă imediat comportamentul și deseori aspectul fizic. Cele mai mari transformări în lume se pot face numai prin iubire, nu prin înțelepciune, înțelepciunea există numai pentru a ne orienta, dar

iubirea este cea care împlinește.

Articol IV. Cap. 4 – Iubirea discipolului, înțelepciunea maestrului

Cunoașterea o dobândim deseori în singurătate. Lectura, judecata, meditația, toate activitățile mentale în general nu impun prezența și participarea altora, uneori constituind chiar un obstacol. În schimb, prezența altora ne îndeamnă să extragem din noi ceea ce știm pentru a le transmite; tocmai această prezență trezește în noi dorința de a comunica.

Dar dorința de a comunica nu se poate realiza decât cel puțin cu o condiție: ca acela care primește cunoașterea să fie atent, receptiv, să manifeste încredere în privința celui care este Pregătit să îl instruiască. Mulți profesori s-au răcit în dorința lor de a-și transmite cunoștințele din cauza atitudinii elevilor și a studenților! Neatenția acestora, privirile lor critice nu îi împiedică poate să-și țină cursurile, dar le taie gustul de a aprofunda subiectul tratat oferind ce au mai bun în ei. Dimpotrivă, se poate întâmpla ca, după o noapte de insomnie, un profesor obosit și plin de griji să fie prea puțin dispus să-și țină cursul, dar intrând în sală, el îi vede pe elevi atât de deschiși și receptivi încât se simte însuflețit, stimulat, inspirat.

Toți instructorii, profesorii, dar și Maeștri: Spirituali au făcut aceste experiențe. Oricare ar fi buna dispoziție a unui instructor, ea nu este decât jumătate din condiția de îndeplinit pentru ca el să-și poată comunica cunoștințele. Cealaltă jumătate trebuie să o aducă studenții, discipolii, atent să aibă o atitudine receptivă, călduroasă.

Vedeți cum ne întâlnim încă odată cu inima și cu intelectul. Inima este elevul sau discipolul care se deschide pentru a primi cunoașterea instructorului, intelectul. Inima este anticamera intelectului, ea îl pregătește, îi oferă niște condiții propice și ne introduce lângă el ca un servitor lângă stăpânul său. Trebuie deci să câștigăm inima înainte de a atinge intelectul. Ca să ai o întrevedere cu un personaj important, trebuie să fii introdus de secretarul său. Tot la fel, pentru a avea o întrevedere cu înțelepciunea, trebuie să fii introdus de iubire! Pentru a-ți putea apropia marile mistere, trebuie să-ți deschizi inima.

Intelectului nu îi plac săruturile și mângâierile, el preferă discuțiile, obiecțiile, dezbaterele de idei, fiindcă acestea îl obligă să se dezvolte. Dacă încălziți intelectul, în loc să lucreze, el adoarme, în timp ce frigul, surprizele și obstacolele de depășit îi convin. Dificultățile,

încercările vă scutură și vă obligă să reacționați, aceasta este utilitatea lor: ele vă fac să judecați și să cresc înțelepciunea. Cât despre evenimentele plăcute, ele vă influențează inima, predispunând-o să devină generoasă, iubitoare, călduroasă, fiindcă ceea ce este cald are tendința de a se dilata, a se deschide. Este important să fiți bine dispuși, iar inima vă va ajuta în acest sens. Trebuie deci să câștigați acordul inimii pentru a atinge intelectul; trebuie să posedați mai întâi iubirea pentru a vă îndrepta spre înțelepciune. Înțelepciunea se obține cu ajutorul iubirii.

Când Maestrul dezvăluie discipolilor săi realitățile lumii spirituale, comorile, misterele sale, este ceva ce își smulge din sufletul său, din viața sa pentru a le oferi acestora. Iar dacă nu simte în asistență o așteptare, un interes, un respect sau o încântare pentru această cunoaștere ce vrea să o transmită, ceva în el se închide.

Iubirea discipolului trebuie să se unească cu înțelepciunea Maestrului, iar din uniunea acestei iubiri și a acestei înțelepciuni se va naște adevărul. Maestrul nu are nevoie de înțelepciunea voastră – de altfel puteți fi incapabili să i-o transmiteți! – dar are nevoie de iubirea voastră. Rolul său nu este de a vă iubi, ci de a vă lumina, iar voi trebuie să îi oferiți încrederea, iubirea voastră fiindcă acestea sunt cele mai bune condiții pentru a-i primi înțelepciunea. Este simplu: discipolul își iubește Maestrul, iar Maestrul îl luminează pe discipol. Dacă ar fi invers, ați rămâne prea mult timp în întuneric.

Îmi veți replica că atunci când să vorbești despre Maeștrii Spirituali se subliniază mereu iubirea lor. Da, desigur, pentru a vrea să îi ajuți și instrui pe oameni, trebuie să îi iubești. Dar această iubire a Maestrului este de o altă natură. Este o iubire luminată de înțelepciunea sa, ceea ce deseori discipolul nu înțelege; el ar vrea ca Maestrul său să îi suradă mereu și să îi spună niște cuvinte! frumoase. Iar când, pentru binele discipolului] Maestrul trebuie să se arate sever și să îl scuture! acesta se întristează, se revoltă gândindu-se căii Maestrul său nu îl iubește; el nu înțelege că iubirea Maestrului trebuie să fie însoțită de o anumită rigoare.

În viața unei ființe umane, a întâlni un adevărat Maestru și a-i deveni discipol este o binecuvântare, dar numai găsind atitudinea corespunzătoare și știința de a-l iubi. Fiindcă discipolul! își influențează Maestrul prin iubirea sa. Dar toate ființele sunt legate și se influențează! reciproc. Maestrul îl influențează pe discipol, dar și

discipolul îl influențează pe Maestrul său. Iubirea sinceră și dezinteresată a discipolului face să crească înțelepciunea Maestrului său.

În orice școală, profesorul își instruiește mai ușor elevii care au o mare dorință de a învăța. Desigur, el se ocupă de toți, dar elevii atenți, însetați de cunoaștere, îl inspiră mai mult și este stimulat de ei. Peste tot funcționează aceeași lege: iubirea naște înțelepciunea, iar înțelepciunea inspiră iubirea. Există o reciprocitate. Cele două sunt necesare pentru a atinge adevărul.

Articol V. Cap. 5 – Sâmburele adevărului

Luați un fruct și observați cum lucrează natura...

Toate fructele au un înveliș mai subțire sau mai gros și dur numit în funcție de caz: pieliță, coajă, cochilie... Uneori este consumat, dar în general se aruncă. După înveliș, întâlnim pulpa care se consumă, iar în centru sâmburele sau semințele care deseori sunt aruncate, dar care plantate asigură reproducerea speciei. Fructul este construit astfel după modelul celulei: o celulă este formată dintr-o membrană ce limitează și conține un mic buzunar, materia lichidă, citoplasmă; iar în centru se află nucleul.

Peste tot unde vă îndreptați privirea, asupra naturii, a omului, a familiei, a societății, a universului, veți constata această împărțire în trei. Infinitul mic și infinitul mare sunt construite pe același model: cel al celulei. În mod simbolic, membrana corespunde planului fizic, citoplasmă corespunde planului astral al sentimentelor, iar nucleul, planului mental al gândului.

Să revenim la fruct și să vedem cum putem interpreta aceste trei elemente: coaja, pulpa și sâmburele. Coaja care învelește fructul și îl protejează corespunde planului fizic; pulpa unde circulă curenții vieții corespunde lumii psihice iar sâmburele care asigură înmulțirea fructului corespunde lumii spirituale. Să transpunem acum! aceste trei elemente în viața spirituală: coaja! fructului este înțelepciunea care ocrotește, reține! apără; pulpa fructului este iubirea, fiindcă iubire al este ceea ce se mănâncă și întreține viața. Cât! despre sâmburele plantat, el reprezintă adevărul! pentru că numai ce este adevărat este capabil de ai perpetua viața.

Vă arăt un fruct. Puteți spune că îl cunoașteți? Până când nu ați cercetat cele trei părți! componente, nu îl cunoașteți. Ce trebuie să facă! atunci discipolul? După ce a îndepărtat coaja și s-a hrănit cu

pulpa, el trebuie să planteze sâmburele (sau semințele), și astfel va avea posibilitatea de a cunoaște adevărul.

Dacă veți cere unui Inițiat să vă dezvăluie adevărul, el nu vă va copleși cu niște explicații complicate și abstracte. El vă va oferi un fruct și vă va spune: „Luați, mâncați”. Veți mânca fructul dar ce veți face cu sâmburele? Îl veți arunca. Tocmai sâmburele conține adevărul! Întreg fructul, întregul pom sunt condensate în acest sâmbure. Pentru a cunoaște secretele sâmburelui, trebuie să îl plantați în pământ și să așteptați, observând cum soarele și apa lucrează asupra lui pentru a determina creșterea frunzelor, a tijelor a ramurilor. Din acest mic sâmbure se va dezvolta un mare arbore. Numai atunci veți ști ce adevăr conținea el.

Cei mai mulți oameni iau din viața numai coaja, pielea. Unii încearcă să îi guste conținutul, dar nu este încă de ajuns: trebuie să plantezi sâmburele și să vezi ce va ieși. Adică, în fața a tot ce vi se întâmplă, trebuie să judecați și să vă întrebați: oare există în acest „fruct” primit ceva de aruncat?... ceva de mâncat?... ceva de plantat... **n** ziua în care veți fi capabili să efectuați corect aceste trei operații, nu veți mai face greșeli.

De exemplu, un bărbat sau o femeie va vorbește zilnic despre iubirea sa. Primiți toate aceste cuvinte și le absorbiți, le înghițiți chiar fără discernământ, iar după puțin timp vă aflați în plină tragedie. De ce? Fiindcă nu ați înțeles lecția fructului. Desigur, acel bărbat sau acea femeie a exprimat niște lucruri foarte bune și frumoase prin iubire și cuvinte, v-ați putea hrăni chiar cu ele. Ar fi trebuit să știți totuși că, venind de la o ființă umană, aceste cuvinte conțineau neapărat niște elemente omenești, prea omenești, ce trebuiau îndepărtate.

Da, iubirea este o problemă foarte complicată. În iubirea ce o întâlniți, există mereu unele elemente ce trebuie să le înlăturați, altele ce le puteți lua și unul, în sfârșit, ce trebuie să îl sădiți în sufletul vostru. De aceea, dacă sunteți înțelepți, veți spune acelei ființe care vă iubește: „Așteptați puțin, înainte de a vă răspunde, trebuie mai întâi să sădesc sâmburele. Fructul este zemos, dar eu vreau să cunosc pomul care va ieși din el”. Când veți cunoaște natura exactă a acestei iubiri, vă veți putea pronunța fără niciun risc despre viitor.

Un alt exemplu. Un om de afaceri vă propune să vă asociați cu el: „Veți face avere în scurt timp și veți deveni o persoană influentă”. Sunteți orbiți de aceste promisiuni minunate și înghițiți totul: coaja,

pulpa și sâmburele, adică v-ați angajat. Vă hrăniți în continuare, dar iată că apar colicile: niște insuccese, niște pierderi de bani, chiar falimentul... Medicul – înțelepciunea divină – este nevoit să vă prescrie un purgativ eficient! De ce s-au întâmplat toate acestea? Din cauza ignoranței voastre. Vi s-au oferit niște minuni, dar ele ascundeau ceva otrăvitor. Trebuia mai întâi să fi plantat sâmburele pentru a vedea ce va ieși din el.

Viața ne pune fără încetare în fața acestei probleme: de ce natură este pomul al cărui sâmbure ce ne este propus îl conține ca putere? Ce fel de fructe va face el? Trebuie să începeți să judecați înainte de a înghiți totul. Și în acest caz se poate aplica preceptul lui Hermes Trismegistus: „Separă pământul de foc, subtilul de grosier, cu băgare de seama și cu judecată”. Este adevărat, acest precept se referă la niște operații alchimice, dar nu numai. Este o regulă valabilă pentru întreaga existență. În tot ceea ce vedem, auzim, întâlnim, există mereu ceva de aruncat, ceva de luat și ceva de semănat. Această regulă este valabilă și pentru ceea ce vă spun eu. Da, chiar în ceea ce vă spun există niște elemente de înlăturat, fiindcă ar fi indigeste deocamdată pentru voi, altele tocmai bune de hrană, și altele de semănat. Concentrativă deci asupra a ceea ce înțelegeți și găsiți sâmburele pe care să îl plantați. Unii vor spune: „Ne vorbiți despre plantat! despre semănat, iar noi nu avem niciun loc! pentru așa ceva!” Dar cu capul vostru ce faceți?! Capul este un teren, un câmp minunat! Ce credeți! că face un Maestru? El seamănă niște semințe în creierile discipolilor săi. Uneori acești discipoli! se plâng, ripostează. Maestrul le spune însă „Răbdare! în scurt timp va ieși de aici un pom și! vă veți hrăni cu fructele sale; ele vă vor sătura, vă! vor răcori și veți fi fericiți”.

Articol VI. Cap. 6 – „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

Este spus în Facerea: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise. Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe... „La ce corespund aceste patru brațe ale râului? Celor patru curenți care împart universul. Ei stau la originea celor patru puncte cardinale ale noastre și au o semnificație magică.*

În mod simbolic, râul cu brațele și afluenții ce i se alătură

reprezintă curenții vieții. Spațiul este străbătut de niște curenți de forțe și energii, iar corpul nostru, asemenea pământului, este străbătut de niște fluvii, râuri și pârauri care sunt arterele, venele, capilarele etc. Pentru a înțelege importanța acestui simbol, nu trebuie să ne mulțumim să privim cum un fluviu străbate un oraș sau un peisaj. Trebuie să ne întrebăm de unde vine acest fluviu și încotro se îndreaptă, trebuie să ne gândim la izvorul său și la gura sa.

Iisus a dat întreaga dimensiune spirituală i simbolului fluviului atunci când spune în Evanghelii: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Nu înțelegeți poate legătura dintre aceste câteva cuvinte și imaginea fluviului. Pentru un Inițiat este însă clar: „ascultând această frază, el vede un fluviu care coboară de la munte. „Calea” este albia fluviului; „Viața” este apa care curge în această albie; „Adevărul” este izvorul de unde țâșnește viața.

Să mai explicăm puțin: ce este această cale prin care se scurge viața și ne permite să urcăm la izvor? Este înțelepciunea. Iar viața, adică apa care udă pietrele și plantele, care potolește! setea animalelor și oamenilor, este iubirea. Iată deci ce voia să spună Iisus: „Eu sunt calea înțelepciunii, eu sunt iubirea ce naște viața divină și sunt izvorul adevărului de unde țâșnește această viață”. Apa este mereu simbolul vieții, al iubirii. Toate energiile, toate forțele care circulă în natură sunt reprezentate ca o apă, un fluid ce udă, potolește setea, menține viața. Imaginea izvorului și a fluviului își are deci corespondența în viața spirituală. Este de asemenea și întregul sens al învățământului nostru bazat pe iubire (apa), înțelepciune (albia fluviului) și adevăr (izvorul).

Aplicațiile acestui simbol al fluviului se întind în toate domeniile existenței. Cel care vrea să se îndrepte spre izvor, adevărul, trebuie să urmeze calea înțelepciunii. Dacă se întâmplă ca izvorul să sece, fluviul seacă și el, dar albia rămâne ca o mărturie a ce a fost. Devine un vestigiu și, așa cum este, constituie o lecție pentru noi, aparține deci domeniului înțelepciunii. Cuvântul înțelepciune trebuie înțeles aici într-un sens foarte larg. Asemenea albiei fluviului, înțelepciunea rămâne fiindcă este o formă, iar forma este materială, ea se menține în planul fizic sub forma vestigiilor, a monumentelor, a scrierilor. Chiar dacă iubirea, viața, au dispărut, forma mai persistă. Există case goale părăsite de locuitorii lor de multă vreme, dar ele există încă. Stâncile, munții există și ei, chiar dacă sufletul lor i-a părăsit, ei au rămas. Tot ceea ce durează și rezistă corespunde domeniului înțelepciunii.

Înțelepciunea va rezista în veșnicie pentru a arăta ce a existat și ce va exista.

Cel care vrea să se instruiască are toate posibilitățile de a consulta înțelepciunea ce supraviețuiește tuturor accidentelor și este înscrisă peste tot. Fiecare obiect este în mod obligatoriu i marcat de înțelepciune și îi poartă pecetea, chiar atunci când este vorba despre niște vestigii palide. Arheologii se străduiesc să restabilească istoria oamenilor adunând câteva resturi împrăștiate: e niște oase, niște lamele de silex, niște cioburi de! oale; atunci când reușesc, munca lor devine foarte! instructivă, există multe lucruri de învățat și de reflectat.

Dar dacă înțelepciunea nu-și schimbă! locul, iubirea călătorește, nu se fixează în niște! forme: ea este o ființă vie, mereu în mișcare, nu o putem fixa și nu o regăsim niciodată în același! loc. Putem merge numai pe urmele ei străbătând! locurile pe unde a trecut și a locuit un moment! Întâlniți un bărbat, o femeie, și câteva minute cât! sunteți împreună, privirea, expresia sa, surâsul! său, vă fac să călătoriți în cer. Peste o săptămână! sau chiar o zi, întâlniți din nou acea persoană și sunt uimiți că nu mai trăiți nicio senzație! Înseamnă că iubirea ce ați simțit-o a plecat, nu mai este acolo.

Iubirea este o esență prea subtilă pentru a fi întemnițată, în timp ce înțelepciunea este stabilă, de nemișcat, iar dacă sunteți în stare să îi descifrați mesajele, o veți găsi mereu. Veți spune: „Dar am ars aceste obiecte, nu a mai rămas din ele decât o mână de cenușă”. Și totuși înțelepciunea este prezentă acolo. Luați cenușa și veți putea reconstitui întreaga poveste.

Iubirea este o ființă vie care nu rămâne în morminte, nici în ruine. Veți replica că în morminte și ruine mai există viață. Da, este adevărat, niște șerpi, niște scorpioni, niște lilieci și tot soiul de vegetale... Eu nu vă vorbesc însă despre această viață. Eu vă vorbesc despre viața a cărei depozitară cea mai subtilă este iubirea.

Iubirea este apa care curge din izvorul numit adevăr. Deci, acolo unde nu există adevăr, nu există iubire. Pentru a găsi adevărul, trebuie să urmați calea înțelepciunii. Dar pentru a bea acest adevăr, pentru a-l trăi, trebuie să posedați iubirea. Puteți urca până la izvor fără să beți, urmând calea înțelepciunii. Datorită iubirii puteți însă bea din izvorul adevăr fără să aveți nevoie de înțelepciune.

Mulți filosofi și savanți afirmă: „Eu am găsit adevărul!” Dar ei sunt uscați, ceea ce arată că nu l-au găsit cu adevărat. Poate că în

exterior, da, urmând calea înțelepciunii au găsit adevărul; dar cum izvorul lor nu mai curge, ei nu se află încă practic în adevăr. Cei care posedă adevărul l-au obținut prin iubire mai mult decât prin înțelepciune. Veți găsi adevărul cu ajutorul înțelepciunii, dar numai prin iubire îl veți avea viu în voi. Această distincție este foarte importantă, ea este extrasă din marea carte a naturii.

Eu nu inventez nimic, găsesc ceea ce vă spun în marea carte a naturii. Pentru a lucra cu înțelepciunea, nu sunteți obligați să vă deplasați, puteți rămâne într-o bibliotecă cu o carte. Pentru a lucra însă cu iubirea, trebuie să vă deplasați: ieșiți la o întâlnire cu persoana iubită, ieșiți pentru al privi soarele, florile, a asculta păsările, sau ajutându-i pe niște sărmani, cumpărându-le o bucată de pâine. Iubirea vă obligă să vă depășiți fiindcă ea însăși se deplasează, ea are mobilitatea apei și toți cei care o caută trebuie să ajungă repede acolo unde se găsește în acel moment.

Dacă studiem istoria omenirii, observăm că este comparabilă cu a pământului: iubirea se deplasează ca apa. Vreme de mii de ani apa acoperă un continent; când ea se retrage, pământul apare și se acoperă de vegetație. Mereu, acolo unde apa se află din abundență, adică unde se manifestă iubirea, se naște o nouă cultură, fiindcă spiritele luminii vor lucra totdeauna unde se găsește iubirea. Atunci când apa părăsește definitiv un pământ, acesta se usucă, moare, dar rămâne înțelepciunea, vestigiile ce vor oferi arheologilor] un material de studiu. Este cazul Saharei.

Acolo unde se află marile fluvii, există! multă iubire, adică o cultură, o civilizație. De aceea, dacă doriți să atrageți la voi spiritele luminoase, ca să lucreze asupra voastră, să nu rămâneți uscați, pentru că acestea nu vor veni. Veți spune: „Cum nu vor veni? Noi suntem totuși niște mari înțelepți!” Da, este posibil, dar sunteți numai niște vestigii, nimic nu mai crește. Lângă voi se va rosti: „A existat aici cândva o cultură, un mare centru inițiativ, dar acum a dispărut, acest loc este acoperit de nisip”.

Putem regăsi mormântul lui Hristos și să ne închinăm în fața lui, dar nu ne va fi de mare folos, deoarece Hristos nu mai este acolo! Fluviul curge acolo unde se află iubirea. Mulți ne vorbesc despre civilizațiile dispărute; este foarte interesant, dar esențialul nu se află aici. Esențialul constă în viața care curge astăzi. De altfel, printre creștinii care au plecat pe urmele lui Iisus în Palestina, credeți că mulți

l-ar mai fi urmat, dacă ar fi revenit? Nu, numai că nu l-ar fi recunoscut, dar l-ar mai persecuta și i-ar cere din nou moartea.

Este ușor să mergi pe albia uscată a unui fluviu. Este mai greu să cuprinzi infinita bogăție de apă care este vie și se înnoiește fără încetare, dar trebuie să căutați ce este viu. Nu veți găsi niciodată adevărul acolo unde se află moartea. Dacă vă bazați existența pe niște valori ce s-au năruit, veți fi voi înșivă antrenați spre descompunere și ruină. Alegerea voastră vă determină destinul. Din punct de vedere magic, este periculos întotdeauna să te atașezi de ceva ce s-a descompus și a dispărut. Pășiți dacă doriți pe calea înțelepciunii pentru a ajunge la adevăr, dar beți deopotrivă din apa care este vie. Atașați-vă de tot ce se reînnoiește zilnic, de ceea ce urcă, ce se mărește, ce este veșnic tânăr și nou. De aceea trebuie să așezați în voi imaginea soarelui mereu viu. Veți spune: „Am citit însă că soarele se va stinge într-o bună zi”. Nu vă îngrijorați, ocupați-vă de acum încolo numai de a-l pune ca simbol în centrul vieții voastre spirituale!

Zidiți-vă dacă doriți locuințele cu materialele înțelepciunii, fiindcă sunt solide, dar puneți și un suflet viu în interior, altminteri veți observa în curând mucegai pe pereți. Atunci când o casă este locuită, ea nu se distruge ca în cazul când este goală. Prezența omului, activitatea lui, respirația sa o însuflețesc. Ea spune: „Fiindcă cineva s-a adăpostit la mine, trebuie să rămân în picioare”. Dacă este însă părăsită, ea începe să se! distrugă. Așa se întâmplă mereu. Construiți-vă casa după niște reguli, având înțelepciunea ca structură de rezistență, dar umpleți-o cu iubire! pentru a o păstra, a o consolida. Dacă nu există viață care să circule prin ea, ea se va cufunda, Dovada: atunci când sufletul părăsește corpul unui om, acesta se descompune treptat. Cine susținea acea locuință? Viața care curgea înăuntru. Acum vă aflați în fața unui cadavru: unde este adevărul cadavrului?...

Începeți să înțelegeți încet-încet profunzimea cuvintelor lui Iisus: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*.” Hristos însuși ne spune: „Eu sunt viața (iubirea) ce umple fluviul, și sunt calea (înțelepciunea) prin care puteți urca la izvor, la adevăr. Străduiți-vă să beți zilnic cu ajutorul gândului din acest fluviu care vine din înălțimi, să vă potoliți setea la izvorul limpede și pur al iubirii. Iubind, lăsați această apă a adevăratei vieți să vă străbată și toate binecuvântările Cerului vor coborî asupra voastră”.

Articol VII. Cap. 7 – Raza albastră a adevărului

*„Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit spre în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr”, i-a spus Iisus lui Pilat care îl interoga. „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu. „Pilat l-a întrebat: Ce este adevărul? Iisus nu a răspuns însă. Iar în ultima întâlnire avută cu discipolii săi, Iisus le-a spus: „Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul”.*

Mulți oameni speră că vor întâlni într-o zi un Inițiat care le va revela adevărul! Ei își imaginează chiar scena într-un fel spectaculos, cu fulgere, tunete, pereți ce se mișcă și o voce supranaturală care le vorbește. În câteva secunde ei vor fi transformați și vor păși definitiv pe calea binelui. Oh, la, la, dacă ar fi atât de ușor! Adevărații Inițiați nu fac niciodată niște revelații spectaculoase, fiindcă ei știu nu numai cât de greu este de revelat adevărul, dar și că foarte puține persoane vor să îl audă. Chiar și cei care doresc au rareori tăria să îl suporte.

Adevărul nu este ca o pastilă ce o dăm cuiva spunându-i: „Uite, ia-o” sau o formulă magică care îi va transforma imediat percepția lucrurilor. Desigur, un Inițiat revelă mereu adevărul, dar aceasta presupune mai întâi legile și metodele ce îi permit omului să facă o întreagă lucrare asupra sa însuși, fiindcă datorită acestei lucrări pregătitoare el va putea avea acces la adevăr. Altminteri, ce s-ar întâmpla? Există mai întâi cei care, orice li s-ar spune, nu pot să înțeleagă, și este timp pierdut pentru Inițiat. Apoi, există cei care înțeleg prost și se folosesc în mod inconștient de acest adevăr pentru a face rău altora și lor înșiși. În sfârșit, există cei care nu acceptă adevărul fiindcă îi deranjează: el se îndreaptă împotriva a ce ei consideră propriile interese.

În alte pasaje din Evanghелиi Iisus a menționat greutățile întâlnite de cel care vrea să aducă adevărul oamenilor. De exemplu, în pilda semănătorului: *„Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.*

*Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă... Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu*

*cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei care aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inima curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare”.*

În altă parte Iisus spune: *„Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și întorcându-se, să vă sfâșie pe voi. „Acele mărgăritare sunt adevărurile pe care oamenii nu sunt încă pregătiți să le primească. Dacă le arătați, nu numai că ei nu le vor aprecia, dar vă vor ataca. Cum să ne închipuim că este de ajuns ca un Inițiat să le spună adevărul oamenilor, iar ei să îl accepte? Istoria ne-a prezentat mereu niște cazuri în care cel care îndrăznea să aducă adevărul oamenilor era amenințat, hărțuit, crucificat. De altfel, credeți că dacă Iisus ar fi răspuns întrebării lui Pilat: „Ce este adevărul? acesta și-ar fi schimbat decizia și nu l-ar mai fi condamnat? Cu siguranță, nu, fiindcă el nu era pregătit să accepte adevărul.*

Nu trebuie deci să ne mirăm dacă Iisus, care a rămas numai trei ani împreună cu discipolii săi dându-le învățătura sa și înfăptuind niște minuni în fața lor, le-a spus la ultima întâlnirii *„încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați... „Aceasta dovedește că în perioada petrecută împreună, el i-a pregătit numai să primească Duhul Adevărului.*

Să ne oprim însă o clipă asupra ultimelor cuvinte ale lui Iisus: *„Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul. „Ați remarcat că în această frază există o idee importantă? Pentru a găsi adevărul, trebuie să fim călăuziți, dar desigur de niște spirite superioare nouă, astfel ca ele să ne poată comunica experiențele lor și să ne lege de adevăr, de Hristos, de Dumnezeu însuși. Orientarea, cunoașterea, adevărata experiență vin din înalt. De la creația lumii, Inițiații, Marii Maeștri își transmit mereu aceeași cunoaștere: ei ne învață că, de la atom și până la arhangheli și Dumnezeu, viața este o ierarhie neîntreruptă de ființe legate între ele, fiecare constituind o parte din acest imens organism viu care este universul. Ne găsim cu toții înșirați undeva pe această scară a creaturilor. Deasupra noastră și sub noi se găsesc niște ființe legate de noi. Fie că dorim sau nu, această*

legătură există, dar este esențial să o conștientizăm și să lucrăm pentru a intra în legătură cu ființele situate deasupra noastră care ne vor antrena mereu mai sus.

Cel care își închipuie că se poate limita la experiența personală fără să se lege de ierarhia spiritelor luminii, va rămâne sărac în cunoștințe adevărate. Dimpotrivă, cel care extrage din bibliotecile spiritului va deveni foarte bogat. Adevărurile ce ne vor salva sunt cele lăsate de alții ca moștenire. Dacă nu am avea unii prieteni în înalt care să ne facă niște cadouri din bogățiile lor, am fi pierduți. Acesta este și sensul frazei lui Iisus. Adevărul ni se va revela în proporție de iubirea ce o manifestăm față de aceste ființe de lumină. Dacă nu le iubim, nu le vom înțelege niciodată și adevărul ne va ocoli. Adevărul se va manifesta în viața noastră în funcție de iubirea și înțelepciunea noastră.

*„Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului...”* „Cine este acest Duh al Adevărului? În realitate, există șapte Spirite care se află în fața Tronului Domnului. Sunt Spiritele celor șapte lumini: Spiritul vieții, al iubirii (lumina roșie), Spiritul sfințeniei (lumina portocalie), Spiritul înțelepciunii (lumina galbenă), Spiritul veșniciei (lumina verde), Spiritul adevărului (lumina albastră), Spiritul forței (lumina indigo), Spiritul iubirii divine, al sacrificiului (lumina violet). Sunt cele șapte Spirite ale virtuților divine. Când Spiritul adevărului a coborât în corpul spiritual al discipolilor, el este cel care a făcut niște minuni în ei și prin ei, alungând demonii, vindecând bolnavii și înviind morții.

Această promisiune făcută de Hristos discipolilor săi, ne-a fost făcută de el și nouă. De aceea, dacă dorim să fim luminați și puternici, trebuie să îi cerem Domnului: „Doamne, până acum am dorit să fiu independent, crezând că astfel voi deveni puternic și bogat. Dimpotrivă, îmi dau seama însă că am slăbit și am sărăcit. De acum încolo, nu mai vreau să fiu independent: trimite-mi Spiritul adevărului ca să mă călăuzească, ca să pot distinge ce este adevărat de ce este fals, evitând pericolele. Înscrie-mi numele în marea ta Carte ca să devin servitorul tău”.

În limba ebraică. În Cabală, Spiritul adevărului este numit Ruah ha Emet. Pentru a intra în legătură cu el, puteți să vă concentrați zilnic asupra luminii albastre. Imaginați-vă razele ei în jurul vostru, simțind că vă pătrund, că vă străbat. Veți trăi încet-încet o senzație extraordinară de pace, fiindcă liniștea este deopotrivă legată de

culoarea albastră, în sânul acestei liniști profunde, pasiunile slăbesc, vă descotorosiți de prejudecățile voastre, de ideile preconcepute, iar lucrurile vă apar mai clare. Veți înainta astfel pe calea adevărului.

Pe măsură ce credința voastră în puterea culorilor va crește, veți obține cele mai bune rezultate. Am practicat eu însumi de-a lungul anilor această știință a culorilor și am înțeles cum cunoașterea și folosirea diferitelor raze este o știință superioară. Într-o bună zi, toți vor fi obligați să studieze această știință a luminii și a culorilor care era cea a vechilor hierofante. Este și cea a lui Hristos. Lumea a fost creată prin lumină, iar omul poate deveni creator cu ajutorul luminii. Chiar dacă toate științele ar trebui să dispară într-o bună zi, va rămâne știința luminii și a culorilor care sunt niște virtuți ale luminii.

De aceea trebuie să lucrați deopotrivă asupra razelor galbene ale înțelepciunii și a razelor roșii ale iubirii pentru a atrage în voi razele albastre ale adevărului.

#### Articol VIII. Cap. 8 – Adevărul gol-goluț

Este de ajuns ca un gând să le treacă prin cap pentru ca oamenii să creadă că este adevărul. Din nefericire, nu este de ajuns; și nebunii au niște idei ce le consideră drept adevăr. De altfel, nu veți întâlni oameni mai convinși ca nebunii că au găsit adevărul!

Cel care vrea cu adevărat să cunoască adevărul trebuie însă să caute să știe cum vede și înțelege Inteligența Cosmică lucrurile, el le va ști numai observând natura. Eu așa procedez. Atunci când natura a spus da, eu accept o idee ca adevăr. Dacă ea spune nu, eu o resping. Eu nu accept nimic fără a verifica în marea carte a naturii. Sunteți mirați? Nu fiți mirați prea mult timp, luați mai degrabă în serios această idee că trebuie să verificați în natură, adică să găsiți confirmarea a ceea ce gândiți în domeniile mineral, vegetal, animal, uman, și chiar în stele. Dacă natura vă confirmă punctul de vedere, într-o bună zi lumea întreagă va fi obligată să îl accepte, da, fiindcă natura se află în spatele vostru ca să vă sprijine. Iar când natura nu este de acord, chiar dacă pentru moment întreaga lume vă aplaudă teoriile, după o vreme ele vor dispărea, deoarece natura nu le confirmă.

Adevărul, care este o problemă filosofică, este și o problemă practică. De ce? Fiindcă el este incomplet atât timp cât este limitat la planul gândului. Pentru a fi complet, el trebuie să coboare în planul sentimentului, și chiar mai jos, în cel al acțiunii. Din punct de vedere teoretic, intelectual, suntem pregătiți mereu să acceptăm un adevăr,

fiindcă din această perspectivă totul este ușor, totul este posibil: atât timp cât este vorba numai despre teorie, nu ne implicăm cu nimic. De aceea un adevăr teoretic este insuficient: acest adevăr trebuie să coboare în planul sentimentului și apoi în planul acțiunii, adică să fie pus în practică. Desigur, în acest caz lucrurile se complică. De exemplu, cele mai multe persoane admit în mod teoretic că toți oamenii sunt frați. Este însă mult mai greu să nutrești față de toți oamenii niște sentimente fraterne. Cât despre a acționa în mod fratern, este lucrul cel mai dificil din lume, trebuie din nefericire să îl recunoaștem, este cel mai slab realizat.

Vedeți deci... nu este de ajuns să recunoaștem că adevărul există în înalt ca principiu. Pentru ca un adevăr să devină realmente adevăr pentru noi, trebuie să îl cunoaștem în cele trei planuri mental, afectiv și fizic. Numai astfel el devine un „adevăr gol-goluț”. Se poate ca într-o stare de iluminare să sesizați adevărul: cu rapiditatea fulgerului ceva vă străbate și tulbură tot ce până atunci erau convingerile voastre, felul vostru de a vedea lucrurile. Da, chiar dacă simțiți că întreaga voastră ființă a fost scuturată de o revelație, aceasta nu presupune că revelația a coborât îndeajuns în planul fizic pentru ca voi să puteți exprima adevărul. Ați fost orbiți, ați dezvăluit un mister, dar nu este suficient pentru a afirma că ați înțeles adevărul. Tot felul de indicii din comportamentul vostru zilnic dovedesc contrariul. Numai atunci când veți reuși să realizați ceea ce înțelegeți, ați înțeles cu adevărat. Da, ați înțeles de trei ori. Adică ați înțeles în cele trei lumi. Trebuie să distingeți bine aceste diferite nivele de înțelegere: intelectual, afectiv, fizic.

Am auzit multe persoane afirmând: „Eu am înțeles, am înțeles.” ... și făceau apoi exact contrariul a ceea ce chipurile au înțeles. Să știți că nu puteți niciodată pretinde că ați înțeles, atât timp cât vă mulțumiți să acceptați niște idei fără să lucrați să le puneți în practică. Acesta este un punct esențial al învățământului nostru: să acordăm întâietate realizării.

Adevărul trebuie mâncat, băut, respirat, pentru a deveni vizibil, concret prin faptele voastre. Orice adevăr ce nu a fost împlinit devine aproape inutil. La ce îți folosește să ai niște convingeri sublime dacă acționezi ca un animal?

Atunci când hrănești cu adevărat în tine însuți niște gânduri curate, trebuie să simți nevoia de a pune în acord faptele cu gândurile.

Dacă nu este cazul, înseamnă că în realitate nu ești convins îndeajuns. Nu trebuie să jucăm teatru. Atât timp cât nu realizăm ceea ce știm, înseamnă că lipsește ceva în această cunoaștere. Este foarte nociv să întreținem la oameni iluzia că nu este nimic atât de șocant dacă nu-și pun în acord faptele cu gândurile. De aceea un adevărat învățământ inițiativ se preocupă de toate aspectele ființei umane și diferitele activități ce le corespund. Căutarea adevărului care este sensul de existență al Inițierii privește întreaga ființă, nu numai activitățile ei psihice, ci și cele fizice: a mânca, a dormi, a te spăla, a merge etc.

Înțelegerea adevărului nu este treaba câtorva celule ale creierului. Intellectul nu este suficient pentru a cunoaște adevărul: trebuie ca întreg corpul să participe, nu numai creierul, ci și inima, plămânii, până chiar la picioare! Cele mai mici celule trebuie să contribuie la cunoașterea adevărului, astfel ca spiritul, sufletul, să absoarbă elementele ce le vor transmite apoi creierului. Adevărul nu se poate sesiza decât cu întreaga ființă. Întreaga ființă trebuie să se trezească, să vibreze, să învie.

Unii îmi reproșează că am lăsat deoparte unele aspecte ale Științei Inițiatice. Ei bine, să știe că am făcut-o mai întâi pentru mine însumi. Iar dacă le-am lăsat de bunăvoie pentru mine, nu îi voi atrage pe alții în aceste chestiuni. Da, am citit foarte multe cărți în tinerețe și chiar mai târziu. Nimic nu era mai important pentru mine decât să învăț, să cunosc, să știu. Mă pasionau cele mai abstracte probleme de filosofie inițiativă. Dar încet-încet, sub influența Maestrului meu, Peter Deunov, am înțeles că nu acesta era esențialul. Lucrul cu adevărat important în viață este tocmai să trăiești. Iar a trăi înseamnă să te exprimi în planul fizic, să ai niște legături cu ființele și lucrurile. Pentru aceasta nu este nevoie de niște teorii atât de abstracte, ci de câteva cunoștințe foarte simple de aplicat.

Cunoștințele trebuie să le trăiești astfel ca ele să rămână în voi pe veșnicie. Da, singurele lucruri ce nu se vor șterge și le veți putea lua chiar cu voi în lumea cealaltă sunt cunoștințele ce le-ați verificat voi înșivă prin viața voastră, și care v-au devenit carne și os. De aceea Inițiatii încearcă să aleagă esențialul și să îl trăiască. Ei resping restul, știind chiar că, dacă nu o vor face în mod conștient și benevol, vor fi oricum obligați să o facă părăsind pământul. Trebuie să înțelegeți și voi utilitatea de a vă trăi cunoașterea, a o gusta, a o practica, până când o veți simți devenind propria chintesență. În acea clipă, nu numai că

nimeni nu vă va mai putea lua acea cunoaștere, dar când veți reveni pe pământ, o veți aduce cu voi.

Eu nu vreau să spun acum să nu mai citiți, nici să studiați. Dimpotrivă, este necesar; chiar și într-un învățământ inițiativ trebuie să începeți prin a vă familiariza cu ideile. Cum nu puteți încă simți, gusta și trăi adevărurile ce vă sunt prezentate, trebuie să începeți prin a le cunoaște, a le înțelege. Diferența constă în faptul că un Maestru Spiritual vă împinge mereu să puneți accentul pe viață. Desigur, el vă dă oferă niște materiale; numai că nu trebuie să păstrați aceste materiale într-un loc din mintea voastră, trebuie să începeți să construiți ceva cu ele. Altminteri, veți fi obligați să reluați veșnic aceleași studii și nu veți înainta niciodată. Este de altfel cea mai gravă greșeală ce o întâlnim la toți oamenii cultivați: ei se folosesc de cunoștințele lor pentru a vorbi, a scrie, a învăța, dar nu pentru a se construi pe ei înșiși. De aceea, în ciuda acestor cunoștințe, îi simțim atât de slabi, de ezitanți!

Înțelegeți acum de ce insist atât de mult să nu vă mulțumiți numai cu înregistrarea unor idei? Trebuie să le și simțiți, să le gustați, și nu numai să le gustați, dar să le practicați, să le realizați.

Articol IX. Cap. 9 – Să rămânem credincioși adevărului

Trebuie să înțelegem unde se află adevărul și, de îndată ce am înțeles, să îi rămânem credincioși, să lucrăm asupra lui cu tenacitate, consecvență, răbdare. Altminteri, la ce ne-ar folosi? Nu este de ajuns să găsești și apoi să nu faci nimic, sau să te mulțumești să predici ce crezi că ai găsit, nu. A găsi este o nesfârșită lucrare, fiindcă în realitate nu încheiem niciodată aprofundarea domeniul adevărului.

Multe persoane, ascultând o muzică ce le-a impresionat, se decid să învețe să cânte la un instrument! Ele se exersează câteva zile, apoi vreme de o săptămână, renunță. După un timp ele reiau o zi sau două, apoi renunță din nou. Și continuă tot așa până se opresc complet. Unde se află tenacitatea lor? Multe sunt încântate de adevăr așa cum altele sunt de muzică, dar încântarea nu este de durată și ele renunță de îndată ce consideră că este prea dificil. Din nefericire, trebuie să o constatăm, constanța și stabilitatea nu sunt calitățile cele mai răspândite printre oameni. Dar în Inițiere, tocmai aceste calități i se cer discipolului.

În vechiul Egipt, cea mai mare izbândă a Inițiatului era de a putea rosti: „Eu sunt statornic, fiu al statorniciei, conceput și născut pe

tărâmul statorniciei". Piatra cubică pe care vechii egipteni își reprezentau faraonii și zeii era unul dintre simbolurile statorniciei, fiindcă prin cele șase fețe pătrate egale, cubul reprezintă tocmai volumul ce asigură cea mai stabilă fundație fizică. Această postură șezând pe un cub caracterizează spiritul culturii egiptene. Se poate observa diferența în comparație cu India, unde divinitățile și înțelepții sunt deseori reprezentați stând pe pământ, cu picioarele încrucișate în postura numită lotus ce exprimă, dimpotrivă, receptivitatea, sentimentul mistic. Egiptenii insistau mult mai mult pe voință, pe activitate, de aceea au ales această postură de șezut pe cub ce le oferea stabilitatea, îndemnându-i în același timp la acțiune. Atunci când te așezi pe o piatră cubică, devii mai dinamic decât atunci când te așezi pe pământ, cu picioarele încrucișate.

Să nu ne oprim însă prea mult asupra acestei probleme a simbolurilor, deoarece este un domeniu atât de vast și complex încât poate fi studiat la nesfârșit. Să ne oprim puțin asupra acestei calități a stabilității ce constituie esența lui Dumnezeu însuși. Prin esența sa, Dumnezeu este neschimbat, constant; El este iubire absolută și veșnică, înțelepciune absolută și veșnică; manifestările și formele sale sunt infinite, dar esența sa este una și inalterabilă.

Pentru discipolul care a găsit calea binelui și a adevărului, este esențial să lucreze asupra acestei calități a stabilității. Înțelegeți-mă însă bine, a fi statornic nu presupune a deveni rigid, înțepenit, încăpățânat. Nu, trebuie să fii suplu, deschis în comportament, dar ferm în propriul ideal, în orientarea interioară. A fi stabil înseamnă a crede în convingerile personale, în iubire. Cel care își părăsește sau își trădează idealul, pierde încrederea unor entități luminoase ale lumii invizibile. Aceste entități sunt gata mereu să ne susțină, să ne ajute, dar numai dacă nu vom renunța la convingerile noastre. Cheia misterelor nu poate fi încredințată celor șovăitori, ea este tocmai cheia ținută de Inițiatul egiptean și a cărei formă este comparabilă cu simbolul lui Venus.

Nu vă place însă să auziți vorbindu-se despre fidelitate, despre stabilitate, nu-i așa? Este ceva plicticos, aveți nevoie de o schimbare. Cine vă spune însă că stabilitatea și fidelitatea sunt incompatibile cu schimbarea? Putem schimba orice dorim, mai puțin orientarea noastră. Și mie îmi place schimbarea și susțin schimbarea, diversitatea, dar nu oriunde și oricum. Eu susțin diversitatea exterioară, dar numai

pentru unificarea interioară.

Trebuie să înțelegem unde se află adevărul, și apoi să nu abatem niciodată de la el. Chiar dacă nu vă puteți pune în acord imediat comportamentul cu acest adevăr, spuneți-vă că nu este un motiv pentru a-l părăsi. Dacă această căutare a voastră este sinceră, oricare ar fi greutățile, nu trebuie să cădeți în capcana unor lucruri mai plăcute sau facile. Dacă sunteți obligați într-o clipă să vă încetiniți eforturile, să nu pierdeți cel puțin din vedere orientarea corectă. Această oboseală sau slăbiciune trecătoare nu poate constitui un pretext pentru a vă schimba părerea. Există o scuză când sunteți obosiți, dar odihniți-vă atunci, fără a vă schimba calea pe care pășiți pe moment. Odihna nu presupune alegerea unei alte căi. Cel mai periculos lucru în viață este de a-ți schimba filosofia sub pretext că nu ești capabil să trăiești constant o viață în acord cu ea.

De exemplu, cineva lucrează pentru un ideal de-a lungul anilor, știe să se arate dezinteresat, generos, pregătit pentru orice sacrificiu. Știm însă ce se întâmplă în aceste cazuri: există mereu niște oameni care să abuzeze sau sunt ingrați, și vine clipa în care ești tentat să-ți spui: „Eu sunt un prost, trebuia să înțeleg dinainte că viața este o junglă, și trebuia la rândul meu să fiu șmecher, să înșel, să n-am scrupule. Oh, cât am fost de prost! Acum însă s-a sfârșit, voi face ca alții”. Iată cel mai prost raționament ce există. Înțeleg că este dureros să-ți pierzi iluziile, cui spuneți aceasta?... Dar de ce să mai adăugați și pierderea idealului vostru, adică pierderea singurului lucru ce poate da realmente un sens vieții voastre? De acum înainte, când sunteți decepționați de oameni, plângeți puțin dacă nu vă puteți opri, dar să nu vă gândiți niciodată că v-ați înșelat urmând calea divină a bunătății, a generozității, a sacrificiului, fiindcă aceasta este calea adevărului și nu trebuie să o părăsiți niciodată.

Este adevărat, viața ne plasează uneori în niște situații ce ne tulbură și ne dezorientează. Nu mai știm ce să facem... Aceasta nu înseamnă însă să părăsim ceea ce știm că este adevărul. Dimpotrivă, tocmai în acea clipă trebuie să ne agățăm de el cu toată forța. Nu trebuie să ne facem niște iluzii, niciodată viața din jurul nostru nu se va conforma dorințelor și nevoilor noastre; depinde de noi să adoptăm atitudinea potrivită ce ne va permite să găsim soluția la greutățile noastre, remediile la suferințele noastre. A ne plânge mereu spunând: „De ce oamenii sunt așa? De ce îmi cade acest sâmbure în cap? De ce

este existența atât de grea?” nu folosește la nimic. Nu trebuie să ne punem astfel de întrebări. În schimb, trebuie să ne întrebăm: „Cum să înțeleg ce mi s-a întâmplat? Cum pot să îl folosesc? Cum să îl transform pentru a-l folosi la propria evoluție și la binele altora?”

Iată întrebările ce trebuie să ni le punem, și astfel înaintăm, ne întărim în toate circumstanțele. Este foarte important să avem această mentalitate. Trebuie să ne spunem mereu: „Dacă lumea invizibilă, dacă destinul meu m-a plasat în aceste condiții, nu a făcut-o pentru a-mi pierde echilibrul, ci pentru a înțelege anumite realități, a dezvolta anumite virtuți”.

Da, de îndată ce ați înțeles unde se află adevărul, nimic nu trebuie să vă schimbe orientarea, opinia. Cerul nu vă va cere poate socoteală că nu v-ați putut menține zilnic în aceeași armonie, aceeași puritate, aceeași cinste. Dar dacă într-o bună zi vă veți părăsi „prima dragoste”, dacă nu veți mai crede în armonie, puritate, dreptate, atunci Cerul nu vă va ierta. Cerului îi plac ființele care, în fața greutăților, sunt capabile să reziste și să continue să învețe, să înțeleagă, să folosească și să învingă pentru a păși mereu înainte. Iată, acesta este esențialul: să ținem capul sus și să pășim înainte.

Articol X. Cap. 10 – Despre gusturi și culori...

Invitați niște prieteni pentru câteva zile într-o locuință minunată, și acolo le oferiți concerte, plimbări în parc, mese gustoase... Vă îndoiiți că fiecare, în funcție de temperamentul său, de sensibilitatea sa, va fi atras mai mult de un aspect al acestui sejur, dar sunteți siguri că toți vor aprecia confortul, hrana variată și proaspătă, muzica, culorile, aerul curat, lumina, compania unor oameni plăcuți. Or, ce se întâmplă? În curând, auziți tot felul de plângeri și reclamații: ficatul meu, stomacul meu nu suportă o astfel de hrană, aerul mi-a provocat o răceală, lumina îmi irită ochii, compania celorlalți mă obosește, muzica îmi dă niște dureri de cap... Iată-vă cu adevărat stânjeniți; ați dorit să faceți plăcere tuturor și nu ați reușit, nu mai știți ce să faceți, nici ce să gândiți. Ce să spuneți despre acești oameni? Că fiecare este bolnav în felul său, atâta tot. Și fiindcă sunt bolnavi, nu puteți avea încredere în judecata lor.

Este o anecdotă ce vi-o dau ca exemplu, poate puțin exagerată. Dar nu foarte mult: în viața lor interioară în tot cazul, se poate spune că majoritatea oamenilor reacționează astfel: înțelepciunea îi plictisește, răbdarea îi enervează, bunătatea le pare o prostie,

dreptatea cere prea multe eforturi, puritatea este fadă. Cât despre iubire, ea le spune ceva numai dacă ceilalți îi iubesc și fac pentru ei toate sacrificiile.

Desigur, ei vor refuza să recunoască, și totuși realitatea este că părerile oamenilor sunt deseori determinate de slăbiciunile lor fizice sau psihice, de nevoile lor inferioare, de pasiunile lor. Din nefericire, acest lucru este valabil și pentru scriitori, gânditori, artiști. Deformările, viciile lor le determină modul de a vedea lucrurile. Ei își prezintă sistemul filosofic sau concepția despre artă ca rezultatul unor îndelungi reflexii și sunt cu adevărat sinceri; realitatea este însă că toate aceste teorii sunt expresia dispozițiilor și a tendințelor lor mai mult sau mai puțin dăunătoare sau bolnave. Suntem chiar uimiți constatând că oamenii cei mai convinși să aibă niște opinii obiective și dezinteresate despre problemele vieții sunt tocmai cei mai obsedați de tendințele lor instinctive.

De altfel, această atitudine se manifestă încă din copilărie: când un copil consideră că mama sa este rea fiindcă nu îl lasă să mănânce toate bomboanele, dulceața și prăjiturile dorite, el este convins că are dreptate. Cu trecerea anilor, și până la bătrânețe, chiar dacă dorințele și nevoile își schimbă natura, ele continuă să arate tendințele instinctive ale omului. Am putea chiar afirma că majoritatea ideologiilor și a sistemelor filosofice au la origine nevoile oamenilor, și uneori chiar cele mai joase. Să luăm ca exemplu teoriile despre sexualitate: cum cei mai mulți bărbați și femei sunt incapabili să se stăpânească, așa-zii specialiști au prezentat unele teorii și au elaborat niște reguli ce nu au nicio valoare obiectivă în realitate; ele îi privesc pe oamenii slabi și neștiutori care nu știu și nu doresc să știe că forța sexuală, în loc să fie risipită în plăceri, poate contribui la evoluția lor spirituală. La fel pentru tot restul. De aceea este atât de dificil să îi instruiem pe oameni și să îi facem să accepte adevărurile inițiatice.

Veți spune: „Cum se face că, dimpotrivă, adevărurile inițiatice produc asupra anumitor persoane un efect imediat?” Din nefericire, acest caz nu este foarte frecvent, dar este adevărat: există unele persoane care, auzind pentru întâia oară niște adevăruri din lumea sufletului și a spiritului, au senzația că le-au cunoscut dintotdeauna, dar de fapt nu aveau nici cea mai mică idee cu o clipă înainte. Este un fenomen psihic foarte interesant asupra căruia merită să ne oprim, înainte de a-și începe lunga sa călătorie departe de patria sa ceaștă,

ființa umană trăia în sânul Domnului. Din acest paradis, ea a păstrat niște licăriri foarte îndepărtate. În realitate, această lumină nu este îndepărtată de el, ea se află în sinea sa, în planul causal. Coborând însă din ce în ce mai mult în materie, prin planurile mental, astral, eteric, fizic, unde a trăit de fiecare dată noi experiențe, ea a pierdut amintirea acestei lumini. Și totuși, de-a lungul încarnărilor lor succesive, oamenii nu au făcut toți aceleași experiențe, iar în vreme ce alții se rătăceau pe niște căi întortocheate și întunecoase, unii au păstrat în sinea lor o conștiință mai clară a originii lor divine. De aceea în fața unor anumite revelații ale Științei Inițiatice, ei își spun: „Ah, îl știu deja, este adevărul, nu poate fi altceva”. În timp ce alții, care s-au lăsat antrenați în dezordine și haos, rămân închiși tuturor acestor revelații. Pentru a le accepta din nou, ei trebuie să reia calea spre înalt purificându-se, lucrând asupra calității gândurilor și sentimentelor lor.

Am fost cu toții plămădiți în atelierelor Domnului pentru a înțelege și a trăi aceleași realități divine. Desigur, ceea ce observăm îndeosebi sunt dezacordurile, contradicțiile dintre ființe, ceea ce antrenează tot felul de neînțelegeri și confruntări. Rămân desigur niște nevoi fundamentale comune (a mânca, a bea, a dormi, a aduce copii pe lume etc) asupra cărora întreaga lume este de acord, dar pentru rest este tumul Babei. Cei mai mulți sunt gata să se justifice spunând: „despre gusturi și culori nu trebuie să discutăm”, și chiar pentru a apărea ca niște mari învățați pronunță în limba latină: „De gustibus et coloribus non disputandum”. Ceea ce înseamnă că fiecare este posedat de o nebunie specifică și are dreptul de a urma toate aberațiile inspirate de această nebunie.

În realitate, oamenii sunt împărțiți între două tendințe contradictorii: să îi imite pe alții, și să se arate diferiți de ei. Deseori, ei îi imită acolo unde nu ar trebui și li se opun unde, dimpotrivă, să caute o armonie. Ei bine, tocmai prin această atitudine contradictorie semănăm mai mult cu ceilalți. Dacă doriți cu adevărat să fiți diferiți de ceilalți, trebuie să imitați o mică minoritate de înțelepți care lucrează numai să introducă pacea și armonia în ei și în jurul lor. Este ceea ce face discipolul. El devine astfel foarte diferit de majoritatea oamenilor, ajungând în același timp să le înțeleagă suferințele, bolile, frământările. În timp ce toți acești oameni care se aseamănă nu se înțeleg deloc: ei suferă de aceleași boli, deși s-au ocupat numai de problemele lor personale și sunt incapabili să se pună în situația altora. De ce? Fiindcă

au imitat tocmai pe cine nu trebuia: pe oamenii capricioși, egoiști.

Fiecare spune: „După cum cred, așa ar fi. După părerea mea, așa stau lucrurile.” ... Foarte bine, dar ar trebui să se gândească puțin și la părerea celorlalți. Fiecare are dreptate din punctul său de vedere, dar această dreptate a Fiecăruia produce o ceartă generală. „Așa e viața”, își spune el, și se îndreaptă din scandal în scandal.

Lucrul cel mai extraordinar este că oamenii regretă și se plâng în același timp că nu pot aduce pacea. Ei sunt chiar uimiți: „Cum se face că nu ajungem la o înțelegere?” Și desigur, îi acuză pe ceilalți. Ei nu înțeleg că totul vine din faptul că nu acceptă niciodată să se întrebe despre originea părerilor lor, să vadă dacă acestea se justifică cu adevărat. Totuși, în viața curentă ocaziile nu le lipsesc să constate câte detalii mici le deformează percepțiile și raționamentele. O răceală le răpește mirosul și gustul, o durere de dinți îi face incapabili să judece, un pahar de alcool le tulbură vederea încât, dacă se urcă la volanul unei mașini, riscă să se omoare și să omoare și alte persoane.

Există astfel în viața zilnică mii de circumstanțe fizice, dar mai ales psihice, ce ne împiedică să avem o apreciere corectă a lucrurilor și a situațiilor. Ne credem obiectivi, imparțiali, când de fapt depindem de niște condiții: de ereditate, de educație, de poziția socială, de legăturile familiale, de starea fizică sau psihică. Totul vă enervează dacă nu ați dormit sau nu ați mâncat bine. Dar primiți o răsplată la serviciu și viața devine frumoasă. Vă certați cu soția sau soțul, și întreaga lume vă apare în culori sumbre. Aveți niște dovezi că un om este rău, imoral, îl judecați greșit, dar iată că el vă face un cadou minunat: oare nu se va schimba părerea voastră despre el?... Este normal să fim siliți la niște judecăți în funcție de circumstanțe, dar trebuie să fim conștienți de aceasta și să nu cedăm fără să judecăm. Ce reprezintă un adevăr care depinde de niște circumstanțe și puncte de vedere atât de personale?

Desigur, suntem obligați să avem un adevăr personal, dar să nu pierdem niciodată din vedere că adevărul nu depinde nici de condiții, nici de persoane. De exemplu, avem totodată tendința de a nu fi atenți la cuvintele cuiva, ținând cont de ele numai în funcție de titlurile și rangul persoanei. Dacă un sărac vă spune un adevăr, nu îl ascultați, în timp ce vă concentrați întreaga atenție la profesorul titrat care vă spune același adevăr, sau ceva mai puțin important. Și totuși adevărul își are propria valoare, ea trebuie apreciată, în loc să vă opriți asupra formei sau a titlurilor și a rangului celui care vă vorbește.

Un adevăr își păstrează valoarea în orice gură, ca o monedă de aur în orice buzunar. Desigur, dacă primiți o monedă de aur din mâna unui rege, ea reprezintă pentru voi ceva în plus, fiindcă ați fost impresionați. În realitate, ea nu conține niciun miligram de aur în plus, dar puteți spune: „Regele mi-a dat-o!” Și se poate să o vindeți mai scump. Așa cum se vând de pildă mai scump obiectele și mobilele ce au aparținut unor personaje istorice sau celebre: Napoleon, Balzac sau Doamna de Staël este numai snobism, nimic altceva. Un adevăr științific sau filosofic își are valoarea sa, chiar dacă nu vine de la un Inițiat. Dacă sunteți destul de evoluți să nu vă opriți1 aspra formei, veți acorda aceeași atenție adevărului ce vi-l spune un țăran, cât și celui spus de un rege.

Opriti-vă din când în când și întrebați-vă ce vă face să acceptați sau să respingeți o idee, o părere. Încercați să vedeți care sunt în voi tendințele ce vă împiedică să vă pronunțați în mod imparțial și nu fiți mereu siguri că posedați adevărul. Atât timp cât oamenii nu se vor decide să judece astfel, să fie ceva mai modești, ei vor continua să se înfrunte pentru tot și nimic. Ei trebuie să conștientizeze toate aceste tendințe inferioare ce îi țin ancorați în niște păreri greșite, fiindcă aceasta îi împiedică să regăsească acea unitate originară în care toate ființele pot în sfârșit să se asculte și să se înțeleagă.

Și mai ales, nu vă mai ascundeți în spatele acestei maxime după care „despre gusturi și culori nu trebuie să discutăm”. Desigur, aceasta nu înseamnă că, sub pretext de a obține adevărurile științei inițiatice, trebuie să deveniți intoleranți față de alții și să încercați să le impuneți unele idei și reguli. Lăsați-i pe ceilalți în pace. În voi trebuie să dezvoltați această conștiință că există o normă pentru păreri și gusturi. Ceea ce este bun și frumos trebuie să fie bun și frumos pentru toți. Suntem liberi de a avea fiecare propriile gusturi numai la nivelul cantității, nu al calității: trebuie să alegem mereu ceea ce este pur, luminos, divin.

Există o mulțime de îngeri și de arhangheli în univers și nimeni nu vă va întreba de ce ați ales un anumit înger și nu altul, și puteți rămâne cu el cât timp doriți. Dar dacă ați ales un demon, pentru a schimba puțin, fiindcă este ceva mai original și mai picant, atunci Cerul vă va reproșa.

Articol XI. Cap. 11 – Lume obiectivă și lume subiectivă

Ne închipuim în general că obiectele lumii materiale sunt

percepute într-o manieră identică de toată lumea. În fața unui pepene verde, nimeni nu spune desigur că vede o pisică sau un pian, dar asupra culorii se poate înfiripa deja o discuție (fără a-i aminti pe daltoniști care confundă roșul și verdele) și în funcție de fizicul oamenilor, el le va părea mai mare sau mai greu. Pentru a obține un adevăr obiectiv, avem nevoie de niște instrumente: un metru pentru a măsura, o balanță pentru a cântări etc, dar ființa umană nu poate fi complet obiectivă.

Când cineva vă povestește un eveniment la care a asistat, vă așteptați să vă facă o descriere precisă: să vă spună numai ce a văzut și a auzit fără a-și relata impresiile personale. Dintr-un anumit punct de vedere aveți dreptate, dacă ar începe să-și exprime propriile puncte de vedere, sentimente, impresii etc, nu ați putea ști ce s-a întâmplat cu adevărat. Dorind însă să vă relateze numai niște fapte materiale: cuvinte, gesturi, momentul desfășurării, durata, locul, distanțele, ca și cum toate acestea ar fi fost înregistrate de o cameră video, îi cereți să vorbească numai despre un aspect al lucrurilor. Nu este deci ceva complet și nu sunteți pe deplin lămuriți asupra realității.

Adevărul nu se găsește numai în formă, în elementele planului fizic ce le putem observa. El se află deopotrivă în interiorul ființei noastre și în tot ce ne înconjoară, în această viață imaterială, ascunsă, ce emană lucruri și ființe, circulă, se propagă... Dacă nu puteți vedea, nici simți nimic din această viață pentru a o prezenta și explica, nu vă veți găsi exact în adevăr afirmând: eu sunt obiectiv.

Ce înseamnă însă „obiectiv”, și de ce avem atât de puțină încredere în subiectivitate?

Punând în opoziție obiectivitatea cu subiectivitatea, opunem lumea exterioară lumii interioare, ca și cum una ar trebui să o excludă automat pe cealaltă. Să privim o imagine pentru a ne fi mai clar: să ne închipuim o sferă mare în care se află un om în interior și un altul în exteriorul ei. Dacă se va cere fiecăruia să se pronunțe asupra formei sferei, cel care se află în exterior afirmă desigur că ea este convexă, iar cel care se află în interior susține că este concavă. Să interpretăm această imagine: cel care se află în exterior este intelectul, care studiază lumea obiectivă. Cel care se găsește în interior este inima care acordă importanță lumii subiective. Cine se află de fapt în adevăr? Ei bine, amândoi, în proporție de 50% fiecare; dar cum niciunul nu se străduiește să înțeleagă punctul de vedere al celuilalt, discuțiile și

certurile devin interminabile. Până când intervine un al treilea principiu ce le explică: atenție, fiecare dintre voi s-a situat într-o poziție din care nu poate cunoaște decât jumătate de adevăr. Pentru a cunoaște întregul adevăr, trebuie să vă situați deodată în exterior și în interior.

Veți spune: „Care este însă acel principiu capabil să aibă în vedere o asemenea situație? Este imposibil să te afli în același timp în afară și înăuntru”. Da, este foarte dificil, dar nu imposibil. Această însușire este acordată intuiției. Intuiția este în același timp înțelegere și senzație, pătrunde realitatea dintr-o străfulgerare. Ea este în stare să reunească intelectul și inima, gândul și sentimentul, înțelepciunea și iubirea, pentru cunoașterea adevărului.

Opoziția dintre inimă și intelect o regăsim în luptele ce se desfășoară de secole între religie și știință. Domeniul științei este cel exterior, obiectiv, iar cel al religiei, lumea interioară, subiectivă. Prin „religie” nu trebuie să înțelegem acea mulțime de doctrine și rituri, mai mult sau mai puțin echilibrate, ce s-au dorit impuse oamenilor, amenințându-i cu niște pedepse cumplite dacă nu se supuneau. Nu, într-un sens mai larg al termenului, religia este sentimentul mistic autentic ce conferă unora siguranța că numai viața interioară este adevărata viață.

Desigur, trebuie să știm acum că explorarea lumii interioare este dificilă și nu se face fără riscuri. În acest caz Știința Inițiativă este atât de necesară, fiindcă ne învață că înainte de a ajunge la regiunile celeste limpezi și luminoase ale intuiției, discipolul trebuie să străbată regiunile obscure ale planurilor astral și mental inferioare unde se află iluziile și rătăcirile. V-am vorbit deseori despre aceste regiuni” explicându-vă că ele sunt ca niște zone de ceață și praf. Ceața reprezintă toate emoțiile primitive ale inimii, iar praful, toate rătăcirile intelectului. Pericolul constă deci în a rămâne acolo, fiindcă praful, asemenea ceții, împiedică o viziune clară. Numai cel care se străduiește să străbată aceste regiuni nesigure reușește să atingă vârful muntelui spiritual, planul cauzal (*A se vedea în Incursiune în invizibil (Col. Izvor nr. 228) capitolul: „Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet”*).

Un învățământ inițiativ nu vă instruește numai asupra existenței diferitelor lumi, el vă dă niște criterii pentru a discerne calitatea stărilor voastre de conștiință, a emoțiilor și gândurilor voastre; el vă oferă niște metode pentru dezvoltarea organelor

spirituale datorită cărora veți putea străbate zona percepțiilor iluzorii pentru a atinge regiunile sufletului și ale spiritului. Prin eforturi repetate, prin exerciții, va veni o zi în care veți vedea lucrurile din lumea psihică cu aceeași claritate, aceeași exactitudine și precizie ca în planul fizic. Atunci veți contempla adevărata viață, veți aveți o viziune completă a lucrurilor și când va trebui să le explicați sau descrie, veți prezenta exact realitatea, fiindcă nu veți povesti numai niște istorii personale și nu vă veți mai opri nici asupra aspectului sau aparenței lucrurilor.

Când vă vorbesc despre importanța ce trebuie acordată lumii subiective, eu nu spun că trebuie să părăsim realitatea obiectivă pentru a ne lăsa convinși de tot ce ne trece prin cap. Nu, este chiar contrariul. Ca și voi, eu știu că pentru oameni subiectivitatea este în general sinonimă unor opinii personale bazate pe niște idei preconceptuate, pe niște iluzii, și că sunt posibile cele mai îngrozitoare aberații. Pentru o ființă care nu a înfăptuit nicio lucrare asupra sa însăși pentru a-și stăpâni gândurile și sentimentele, lumea subiectivă este o pădure încâlcită în care se pierd. Dar pentru cel care, printr-o lucrare tenace, a știut să-și depășească această zonă din sine sa, lumea subiectivă este dimpotrivă contrară celei a clarității, a certitudinii. Trebuie deci să fiți foarte vigilenți și să vă obișnuiți să vă examinați gândurile și sentimentele pentru a nu vă rătăci.

Cei mai mulți oameni nu cunosc nimic din lumea psihică și structurile ei. Ei sunt străbătuți de niște sentimente, senzații, gânduri, dorințe pe care le acceptă așa cum vin, fără a-și pune prea multe întrebări; ei nu-și imaginează că aceste fenomene psihice pot corespunde unor regiuni ai căror locuitori și mesageri ei sunt într-un anumit fel. Cu atât mai mult, ei nu știu că au o întreagă lucrare de înfăptuit în acest domeniu. Astfel unii devin victimele iluziilor lor, iar alții, pentru a fi la adăpost, se agață de „lumea obiectivă”. Săraci nefericiți, nu așa vor reuși să vadă mai limpede! Nu, fiindcă limpezimea nu se află în lumea obiectivă. Sau mai degrabă există aici atât timp cât omul este în stare să proiecteze el însuși lumina. Dacă nu are în sine această lumină, acest far, acest proiector al lumii sale subiective, el nu va obține nicio adevărată clarificare asupra lumii obiective. Lumii obiective nu îi este dat să aibă lumina. Dacă nu există niciun fascicol de lumină care să vină din voi, lumea obiectivă va rămâne indescifrabilă ochilor voștri.

Da, trebuie să judecați: fără viața psihică, fără viața subiectivă a gândurilor și a sentimentelor, ce vă poate rămâne ca obiectivitate? Nimic, nici chiar lumea obiectivă nu mai există pentru voi. Această viață obiectivă de care sunteți atât de mândri poate încă exista tocmai datorită vieții voastre subiective. Suprimați-o, și veți muri... iar pentru morți nu mai există nimic obiectiv, nici subiectiv, totul s-a sfârșit. Numai pentru cei vii există ceva numit lumea obiectivă, cu soarele, stelele, pomii, munții, datorită vieții subiective. Concentrându-vă deci asupra lumii obiective pentru a vă pune la adăpost, vă îndepărtați de lumină, vă îndepărtați de viață și nu veți găsi niciodată adevărul.

Este imposibil să fiți complet obiectivi, fiindcă lumea obiectivă rămâne mereu ceva exterior vouă. Dacă spuneți cuiva: „Fiți complet obiectiv”, este ca și cum i-ați cere să nu mai fie el și nu este posibil: nu poți să nu mai fi tu însuși, deci ești mereu subiectiv. Nu le puteți cere oamenilor să fie obiectivi, le puteți cere numai să părăsească subiectivitatea inferioară pentru a ajunge la subiectivitatea superioară.

Sunteți liberi acum să vă agățați de lumea obiectivă. Și aici veți găsi o formă de adevăr, dar una limitată. Fiindcă dincolo de ceea ce vedem și auzim, se produc multe alte fenomene pentru care este nevoie să ne dezvoltăm niște urechi, niște ochi și un creier superioare.

Există un adevăr viu, bogat, pentru cel care este în stare să simtă lucrurile dincolo de aparențe, și un adevăr sărac pentru cel care nu simte nimic. El și-a închis în sine ușile și ferestrele, iar adevărul său este la fel: închis, baricadat. Adevărul este adevărul nostru! Veți spune: „Dar când vorbim despre adevăr, facem aluzie la o realitate obiectivă ce există independent de noi”. De acord, dar pentru a fi percepută, cunoscută, această realitate obiectivă trece neapărat prin subiectivitatea noastră, noi o lucrăm și o modelăm adăugându-i sau retrăgându-i niște elemente ce ne sunt specifice: nu există decât niște adevăruri subiective.

De exemplu, cum se face că savanții nu s-au înțeles în problema existenței Domnului? Da, este extraordinar: iată bărbați care au aceeași formație științifică, aceeași inteligență, aceleași posibilități materiale pentru a se pronunța... și se pronunță în mod diferit? În bogăția, armonia, organizarea minunată a materiei, unii simt prezența unui Creator pe care îl respectă și îl adoră, în timp ce alții văd numai o mecanică bine pusă la punct ce o atribuie hazardului. Aceasta dovedește tocmai că realitatea materială, obiectivă, trece neapărat prin

subiectivitatea indivizilor.

Veți spune: „Dar savanții materialişti sunt cel puțin cinstiți, ei nu se pronunță despre ceea ce nu văd!” Numiți aceasta cinstă, dacă doriți, dar eu aş numi-o mai degrabă limitare, mărginire spirituală fiindcă așa ceva înseamnă a nu te pronunța decât asupra aparențelor. Oamenii de știință sunt totuși primii care știu cât de înșelătoare sunt aparențele. Exemplul cel mai cunoscut este cel al soarelui și al stelelor ce dau impresia că răsar și apun. Mulți oameni sunt convinși și astăzi că soarele este cel care se rotește în jurul pământului! Iar de-a lungul secolelor, a fost chiar periculos pentru oamenii de știință să afirme contrariul: ei își riscau viața. Amintiți-vă de Galilei...

Pentru a vedea adevărul, nu trebuie să rămânem atașați de ceea ce ni se prezintă în fața ochilor, ci să ne deplasăm și să ne schimbăm punctul de vedere, să părăsim punctul de vedere al materiei pentru a-l urma pe cel al spiritului. Filosofia materialistă ce se bazează pe cunoașterea pe care ființa umană o poate avea despre materie prin cele cinci simțuri nu se află în adevăr, deoarece este filosofia aparențelor. Desigur, aparențele își au motivația lor de a exista, dar nu trebuie să ne lăsăm înșelați de ele. Aparențele există pentru a ne determina să judecăm, pentru a ne oferi mijloacele de a regăsi firul Ariadnei ce ne va conduce la adevăr. Trebuie deci să lucrăm cu aparențele, dar fără să ne lăsăm înghițiți de ele, fiindcă aceasta este moartea spirituală.

Iată ceea ce ne învață Inițiații: cu cât omul se ridică în această lume subiectivă care este lumea spirituală, cu atât mai mult privirea sa se limpezește și descoperă mai mult adevărata natură a lucrurilor. El devine de o asemenea puritate, de o asemenea transparență încât străbătând lumea sa psihică, realitatea nu suferă nicio deformare. Subiectivitatea sa și universul obiectiv se confundă, și în acea clipă el cunoaște adevărul. Putem cunoaște adevărul numai dacă ne descotorosim de toate elementele ce acționează în noi ca niște prisme care deformează. Progresele noastre interioare sunt deci cele ce ne permit să descoperim încet-încet adevărul. Numai cel care a atins perfecțiunea poate cunoaște adevărul absolut. Până acolo, ne împotmolim în niște greșeli și niște aproximații. Orice cunoaștere trece neapărat însă prin subiectivitatea omului: subiectivitatea sa luminează sau întuneacă realitatea.

Articol XII. Cap. 12 – Întâietatea lumii subiective

Corpul nostru se poate dezvolta deoarece viața din noi îl străbate și îl însuflețește. Desigur, apare un moment în care nu mai creștem, dar corpul nostru se modifică până la sfârșitul existenței noastre, fiindcă principiul vieții din noi continuă să îl descopere. Omul își formează corpul și rămâne legat de el prin tot felul de legături subtile ce îi dau puterea de a acționa asupra lui. Fiindcă putem realmente acționa numai asupra a ceea ce pricepem, iată o lege ce nu trebuie niciodată pierdută din vedere. Și fiindcă omul nu a învățat să descopere obiectele din jurul său, așa cum își descoperă corpul, el nu poate acționa asupra lor, nu are legături cu ele.

Această legătură strânsă dintre viața din noi și corpul nostru fizic ne apare mai limpede în ceea ce numim fenomenele psihosomatice. O mustrare ce i se face cuiva sau un sentiment trăit îl poate determina să roșească, să pălească, să se îngălbenească sau chiar să se facă verde la față. Judecați efectele fizice ce se pot produce asupra sa în anumite cazuri, când este anunțat de un eveniment tragic sau prea fericit. Chiar dacă nu vede nimic din ceea ce i se anunță, el poate trăi o asemenea emoție încât poate fi doborât, își poate pierde cunoștința. Totuși, ce este o știre? Cum se face că acest lucru imaterial este capabil să tulbure pe cineva până când îl îmbolnăvește, îl înnebunește, chiar îl omoară... sau dimpotrivă produce o vindecare spectaculoasă?

O mamă este paralizată de ani de zile. Într-o noapte se declanșează un incendiu în casa sa. Copilul ei doarme într-o altă cameră. Șocul produs asupra sa de gândul că fiul ei poate arde de viu este atât de puternic încât ea se avântă să îl prindă și să îl pună la adăpost. Da, sub efectul iubirii sale, contactul dintre sistemul nervos și mușchi s-a restabilit. Desigur, sunt cazuri foarte rare, dar au existat. De ce să nu studiem atunci aceste fenomene? Îmi veți replica că le cunoașteți de mult timp. Poate, dar nu le-ați studiat îndelung pentru a vedea cum să le folosiți să ameliorați anumite stări fizice sau psihice.

Să revenim însă la această idee că vom putem acționa numai asupra a ceea ce descoperim. Fiindcă aici se află misterul creației lumii. Se spune că Dumnezeu a creat lumea din nimic. În realitate, El a retras, a emanat ceva din El însuși, o chintesență ce a proiectat-o în afară. Această chintesență s-a condensat încet-încet formând ce denumim acum materie. În acest proces al creației regăsim problema lumii obiective și a lumii subiective. Folosindu-ne mereu de aceleași cuvinte,

le-am uitat sensul originar; or, subiectivul se referă la ceea ce privește subiectul, iar obiectivul, la ceea ce se referă la obiect. Iar omul, creat după chipul Domnului, este și el un subiect care lucrează asupra materiei pentru a o modela, a-i da o formă. Desigur, el nu creează materia, dar își creează condițiile existenței sale în materie.

Eu știu că vă va foarte greu să admiteți acest adevăr deoarece, pentru cei mai mulți oameni, condițiile materiale sunt predominante. Vă închipuiți că latura obiectivă determină latura subiectivă, adică stările voastre psihice au la origine niște elemente și condiții materiale. În aparență, este adevărat; numeroase circumstanțe ar putea dovedi acest adevăr fiindcă v-ați oprit asupra consecințelor și luați în considerare numai sfârșitul procesului. Pentru a avea o viziune clară asupra realității, trebuie să faceți cale întoarsă și să urcați din nou la Izvor, pentru că de la Izvor vin toate.

Omul a coborât pe pământ pătrunzând în niște învelișuri succesive din ce în ce mai dense, pe care Știința Inițiativă le-a numit corpuri. De la cel mai subtil la cel mai dens, ele sunt: corpul atmic, corpul budic, corpul cauzal, corpul mental, corpul astral și corpul fizic. Corpul fizic este deci ultimul dintre aceste învelișuri. Coborând în materie, spiritul s-a limitat din ce în ce mai mult, dar el este cel care a acceptat limitele impuse. Dacă, în coborâre, omul ar fi știut să mențină legătura cu regiunile superioare, el nu ar fi fost atât de handicapat, atât de lovit. El se plânge că aceste condiții materiale impun situația, dar de fapt latura subiectivă a cedat locul și acum îi mai rămâne, așa cum se spune, să mănânce ce și-a gătit, să doarmă așa cum și-a așternut...

Când nu știm să vedem adevărata origine a lucrurilor, tragem numai niște concluzii greșite. Dacă voi, care primiți acum aceste cunoștințe, aveți realmente dorința de a vă transforma, veți constata că latura subiectivă, spiritul vostru, sufletul vostru, gândul vostru, voința voastră pot modela latura obiectivă, adică să amelioreze toate condițiile vieții voastre. Vă veți regăsi încet-încet primele voastre puteri, cele ce le posedăți înainte de a coborî în materie. Aceasta este speranța, aceasta este mântuirea. De ce să nu înțelegeți?

Aveți interes să acceptați această filosofie. Chiar dacă ea nu este completă, ea valorează mai mult decât toate teoriile prostești ale științei materialiste ce s-au bazat numai pe aparența lucrurilor. Voltaire a spus că dacă Dumnezeu nu exista, ar fi trebuit inventat! Ei bine, eu vă spun că, și dacă această filosofie a supremației spiritului ar

fi fost falsă, ați fi avut de milioane de ori interesul să o adoptați. Datorită ei vă veți învinge slăbiciunile, veți înlătura greutățile. Aș putea să vă dau multe exemple, dar unul singur este de ajuns.

Un om cumsecade și-a construit undeva o baracă mizeră din chirpici, aceasta este sărăcăcioasă și el suferă. Care este cauza stării sale: latura obiectivă, baraca, sau latura subiectivă, el însuși care s-a pus într-o asemenea situație? Desigur, el însuși, deoarece, prin lene, prin neputință sau alt motiv, el nu a știut să-și procure mijloacele de trai în niște condiții mai bune. „Da, veți spune, dar dacă este atât de limitat, este pentru că s-a născut într-o familie săracă, nu a primit nicio educație, deci latura obiectivă este determinantă”. Nu, este numai o aparență, iar dacă s-a încarnat în acea familie înseamnă că nu a făcut nimic într-o încarnare precedentă pentru a merita mai mult. Suntem mereu obligați să constatăm că latura subiectivă este cea care domină și orientează. Cineva se însoară: după un timp se plânge că situația este de nesuportat. S-ar spune că latura obiectivă îl face să sufere: soțul sau soția, soacra etc. Ah, nu, este latura subiectivă, el însuși care a creat această situație.

Ați văzut cum arată cimentul? Este un praf ce se poate spulbera la cea mai mică bătaie de vânt. se adaugă apă (ce poate fi mai fluid ca apa?), amestecul formează o pastă foarte moale, dar dacă puneți acolo piciorul, peste câteva momente veți fi blocați; pentru a vi-l retrace, trebuie să spargeți totul, și cine știe dacă nu vă veți răni? Ei bine, așa se întâmplă și cu destinul nostru. Toate condițiile întâlnite din viața noastră nu sunt decât materializarea vieții noastre psihice, a gândurilor, a sentimentelor noastre; iar acum, dacă suntem prizonieri, cu picioarele în ciment, a cui este vina? Omul și-a creat destinul și de îndată ce l-a creat, el trăiește înăuntrul său, depinde de el, i se supune. Dar adevărul nu este aici, și nu fiindcă el nu-și poate retrage piciorul din ciment se poate concluziona că cimentul a creat piciorul!

Întreaga viață ne arată unde se află adevărul, dar nu l-am văzut, nici descifrat încă, și continuăm să facem confuzie între cauze și consecințe. Desigur, anumite consecințe pot deveni cauzele altor evenimente. Nu trebuie însă să pierdem niciodată din vedere că adevărata origine a lucrurilor nu este niciodată materială, ea se află în însuși spiritul omului. De aceea, în loc să acuzăm mereu împrejurările, familia, societatea, guvernul, trebuie să ne spunem: „Sărman bătrân, dacă erai mai inteligent, nu ai fi ajuns aici. În tine trebuie să cauți cauza

fericirii, a nefericirii, a succesului, a insuccesului, și nu în afară”.

Poate că nu ați determinat cauzele greutăților voastre actuale în această încarnare, ci în alta. Puțin contează, esențialul este să înțelegeți că voi sunteți mereu factorul determinant. Atât timp cât refuzați realitatea responsabilității voastre, lucrați pentru falimentul vostru, totul vă scapă. În clipa în care conștientizați însă cu adevărat că totul depinde de voi, aveți în mână frâiele destinului vostru.

### Articol XIII. Cap. 13 – Progres științific și progres moral

Putem înțelege atracția ce o poate exercita lumea fizică. Natura este atât de bogată! De la pietre și până la stele, există o infinitate de lucruri de observat, de examinat, de disecat, mai ales acum cu aparatele atât de perfecționate ce au fost puse la punct. Putem petrece zile și nopți cu așa ceva, mii și milioane de savanți au o ocupație până la sfârșitul lumii! Dar Creatorul care a dăruit omului cele cinci simțuri pentru a face niște investigații în lumea fizică, i-a dat și altele pentru explorarea lumii interioare. El posedă aceste două categorii de instrumente fiindcă are nevoie de ele pentru a avea o viziune completă a realității. Îi rămâne numai să le adapteze în el.

Bineînțeles, lumea fizică este mai ușor de studiat decât lumea interioară. Putem cântări, măsura, desena contururile fiecărui element, și întreaga lume cade repede de acord asupra cifrelor și a formelor. În timp ce, pentru a întocmi hărțile lumii sufletului și a spiritului, a măsura și a cântări stările de conștiință sau a desena contururile gândurilor și a sentimentelor!... Dar avantajul lumii interioare constă tocmai în a se afla la adăpost de atacurile exterioare fiindcă nu are nimic material. Nimeni nu vă poate influența gândurile, sentimentele, crezurile. Chiar dacă sunteți lipsiți de cărțile voastre, de laboratoarele voastre etc... și sunteți închiși într-o închisoare, nu puteți fi împiedicați să vă simțiți bogați, liberi, să continuați să gândiți, să faceți niște experiențe în laboratoarele voastre interioare.

Veți spune: „Dar progresul științific reprezintă totuși ceva!” Desigur, progresul științific a adus mai mult confort, mai multă siguranță, mai multe facilități pentru deplasare și comunicare, mai multe medicamente, un echipament performant în case, școli, uzine, spitale... Judecați însă și veți vedea că tot acest progres se referă numai la planul material, slăbindu-l și anesteziindu-l în realitate pe om dacă nu există o activitate spirituală pentru a restabili echilibrul.

Îmi aduc aminte că, la câțiva ani după cel de-al doilea război

mondial, un grup de preoți tibetani a sosit la Paris; cum ei veneau dintr-o țară considerată foarte înapoiată din punct de vedere tehnic, s-a dorit să li se prezinte ultimele creații occidentale considerându-se că vor fi încântați.

Spre marea uimire a însoțitorilor lor, ei nu s-au mirat deloc, nu au fost impresionati. Atunci când li s-a cerut părerea, ei au răspuns că nu au de ce să fie atât de încântați, fiindcă acele mașini, departe de a-l elibera pe om, îl vor aservi. De altfel, este o chestiune ce îi preocupă din ce în ce mai mult pe oamenii care judecă, fiindcă nu există un real progres decât într-un sens: științific, tehnic, adică material. Or, nu numai că progresul științific nu antrenează cu el și progresul moral, dar într-un numit fel îl dă înapoi pe om, pentru că el s-a avântat pe această cale de explorare și exploatare a lumii fizice fără a-și lua niște măsuri de prevedere.

Da, există o lege ce trebuie cunoscută, aceea că o schimbare într-un domeniu antrenează niște modificări în alte domenii. Iar dacă nu se iau niște măsuri de prevedere, în timp ce într-o parte există progres, în alta există regres. S-a dorit ca știința să înlocuiască religia; este foarte bine, dar trebuia acordată științei o altă dimensiune, lărgindu-i-se câmpul de investigație. Nimic nu împiedica ca știința și religia să fie cele două fațete ale aceleiași realități, una având ca obiect lumea exterioară, iar cealaltă, lumea interioară, fiindcă omul este făcut pentru a trăi simultan în aceste două lumi. Ar mai fi trebuit conștientizat acest dublu aspect al realității și nu dorința de a privilegia unul pe seama celuilalt. Or, este tocmai ceea ce au făcut oamenii de-a lungul veacurilor: fie au refuzat știința în numele religiei, sau au refuzat religia în numele științei. Ei nu au înțeles că adevărul se afla în adaptarea armonioasă a celor două, deoarece universul este o unitate.

Acum, trebuie să precizez că atunci când mă refer la descoperirile științifice, nu este vorba numai despre cele făcute în ultimul secol. Este adevărat că am asistat la niște transformări uriașe, dar toate acestea erau cunoscute de multă vreme, iar în anumite civilizații știința era chiar mult mai avansată decât astăzi. Ea i-a antrenat deja pe oameni spre pierzanie și aceleași pericole îi pândesc din nou.

Istoria omenirii nu ascultă de un program de dezvoltare constant și continuu. Mai întâi, trebuie știut că au existat mai multe

omeniri care, pe parcursul istoriei lor, au cunoscut niște întreruperi în dezvoltarea lor. Anumite fenomene științifice sau tehnice ce făceau deja obiectul unei științe la un moment dat au căzut apoi în uitare. Nu voi intra însă în detalii... De exemplu, vă voi spune numai că anumite civilizații străvechi știau că pământul este rotund și se învâрте în jurul soarelui, apoi această cunoaștere s-a pierdut și s-au scurs veacuri ca să se impună din nou.

Acum ne aflăm din nou într-o perioadă de mari descoperiri științifice și tehnice, dar oricare ar fi aceste descoperiri, nu trebuie să ne bazăm pe ele pentru a aduce definitiv fericirea oamenilor. Chiar și cercetătorii, oricât de excepționali ar fi, nu vor găsi sensul vieții mulțumindu-se cu explorarea materiei. Fiindcă domeniul în care își efectuează cercetările, la fel ca și instrumentele, laboratoarele lor, obiectele lor de studiu rămân în exteriorul lor. Au existat niște cercetători care au făcut niște descoperiri fantastice sau au primit chiar premiul Nobel, iar în interior au luat-o razna. Dacă ar fi cunoscut filosofia Inițiaților și le-ar fi aplicat metodele, descoperirile ce le-au făcut i-ar fi întărit, luminat și în interior. Păcat pentru ei! Ce sens are să faci niște descoperiri ce ușurează viața altora când tu însuși rămâi într-o dezordine interioară?

De aceea eu le spun cercetătorilor: „Este foarte bine, continuați, avem nevoie de descoperirile voastre, ne aduceți multe lucruri, fie ca Domnul să vă binecuvânteze, dar atât timp cât nu vă veți schimba viziunea despre lucruri, toate descoperirile ce le-ați putea face nu vă vor satisface”.

Este însă mai grav faptul că ei antrenează întreaga societate în erorile lor. Iată trista realitate. Într-un anumit fel, se poate spune că oamenii de știință împiedică omenirea să evolueze, pentru că s-au concentrat numai pe progresul material, tehnic, și au abandonat progresul psihic, ameliorarea caracterului omului, înnobilarea sa. Adevăratul progres este progresul moral pe care Inițiații îl caută, iar oamenii de știință l-au lăsat deoparte. De aceea ei vor fi considerați într-o bună zi ca niște dușmani ai adevăratului progres. Da, tocmai, ei au avut o responsabilitate imensă și nu s-au aflat la înălțimea sarcinii lor.

Există realmente la ce să ne gândim și ce întrebări să ne punem asupra tuturor acestor succese de care oamenii de știință sunt acum atât de mândri. Oare adevăratul progres constă în a trimite niște

aparate pe alte planete? Ce să facem în final? Să exploatăm resursele și să introducem și acolo aceeași dezordine ca pe pământ? De ce să tulburăm întreg universul? Desigur, nu este rău în sine să dorești să explorezi cosmosul, dar nu înainte de a înțelege anumite lucruri. Oamenii nu respectă nimic, se consideră stăpânii creației, ei tulbură, răvășesc, fără să știe că această violență o vor plăti foarte scump într-o zi. Atât timp cât oamenii de știință vor avea ca scop numai să se arunce asupra naturii pentru a o scotoci, a o exploata tară nicio considerație pentru pagubele ce le-ar putea pricinui, ei vor rămâne în afara adevărului descoperit de Inițiați.

Veți spune: „Dar ce ar trebui să facă ca să găsească acest adevăr?” În realitate, Inițiatul nu studiază altceva ca savantul, realitatea este pentru el ca aceeași pentru toți. Diferența esențială constă în faptul că el nu se oprește la lumea fizică; el știe că fiecare proces din natură comportă trei aspecte: fizic, psihic și spiritual, și se străduiește deci să regăsească în viața interioară aceleași manifestări și corespondențe ca în planul fizic. Dacă ar aprofunda puțin legile ce guvernează universul, oamenii de știință ar înțelege că în realitate toate elementele, toate obiectele, toate fenomenele ce le studiază, le vorbesc despre o lume mai vastă, mai bogată. Progresul științific nu a antrenat progresul moral fiindcă ei nu au înțeles cum funcționează aceste legi.

De exemplu, atunci când fizicienii au început să descopere existența undelor, ar fi trebuit să meargă mai departe: ei ar fi descoperit că nu este un fenomen unic, izolat, ci există și în alte planuri, cele ale sentimentului și gândului. Și nu s-ar fi mulțumit să ofere elementele ce au permis fabricarea aparatelor de radio, ei ar fi descoperit cum creierul este un aparat ce emite și captează niște unde și există deci o întregă lucrare de făcut în acest sens. Desigur, telepatia este recunoscută acum de unii, dar nu de toți, și nimeni nu a tras încă toate consecințele privind educarea și stăpânirea gândului. Dar nu este tot: atunci când au făcut această descoperire că undele nu cunosc frontierele, ei ar fi trebuit să lucreze imediat la înlăturarea tuturor frontierelor pentru a fi în acord cu descoperirile ce le făceau. Este drept că în acest caz a existat puțin progres, dar lucrurile sunt atât de lente!

Vedeți deci că oamenii de știință fac niște descoperiri, dar nu le înțeleg întreaga semnificație. Telefonul, fotografia, fonograful, radarul,

laserul etc, toate descoperirile științifice și tehnice trebuie transpuse în planul psihic și spiritual pentru a fi complete. Este adevărat nu numai în cazul fizicii, dar și al chimiei, astronomiei, biologiei etc. De exemplu, chiar și în tabelul periodic al elementelor al lui Mendeleev, fiecare element este mesagerul unei realități mai subtile.

Savanții vor poseda adevărata știință atunci când vor ști să privească dincolo de aspectul material al realității. Este atât de dorit să o faci! Fiindcă adevărata știință nu aduce numai cunoașterea și înțelegerea, ea constituie și o sursă de echilibru, de libertate, de liniște interioară. În vreme ce, pentru moment, știința actuală aduce tot soiul de chestii și mașini ce ușurează viața, desigur, nu putem nega, dar din cauza manierei ei limitate de a înțelege lucrurile, oamenii sunt mai stânjeniți și uneori chiar mai bolnavi și mai nefericiți.

Știința contemporană se află deocamdată în afară, despărțită de adevărata știință. Cercetătorii lucrează fără să știe că țin cu adevărat în mâinile lor bazele adevăratei științe. Mulți sunt uimiți că progresul tehnic nu schimbă deloc lumea și se întreabă ce pot face pentru a contribui la progresul moral al omenirii. Ei bine, iată răspunsul: dincolo de legile lumii fizice, ei trebuie să lucreze în același timp să descopere legile lumii morale.

#### Articol XIV. Cap. 14 – Adevăr științific și adevăr al vieții

Pentru a ne face o idee despre o clădire, trebuie să o vizităm. La fel, pentru a avea o idee exactă despre o situație, trebuie să o cunoaștem. Ce-ar mai trebui să facem? Refuzăm să ne deplasăm un centimetru și rămânem pe loc gesticulând și strigând: „Eu am dreptate, eu mă aflu în adevăr.” ... Nu, ne aflăm încă departe de adevăr atât timp cât ne limităm la un aspect al realității.

Pentru a afla adevărul, nu trebuie niciodată să izolăm un crâmpiei de timp sau de spațiu. De exemplu, dacă ne referim la o scurtă perioadă de timp, o viață de om, nu vom înțelege nimic din desfășurarea evenimentelor, pentru că această viață nu este decât o ză dintr-un lung lanț. Pentru a înțelege ceea ce trăiește o ființă pe parcursul încarnărilor sale, nu trebuie să considerăm în mod izolat actuala încarnare, ci să o legăm de toate încarnările trecute, de secole și milenii, și în același timp să știm că această existență se va continua în viitor. Ne înșelăm mereu asupra semnificației acordate prezentului dacă nu îl situăm în această continuitate care se derulează din trecut spre viitor.

Fiecare eveniment este consecința unui eveniment precedent, de aceea nu veți ști să interpretați corect ceea ce se întâmplă în prezent dacă nu aruncați o privire asupra trecutului. Dar nu este totul: aveți posibilitatea de a lucra asupra acestui prezent care este consecința trecutului pentru ca viitorul să fie exact cum vă doriți. Pentru a înțelege bine viața unui om, nu numai că trebuie să o considerăm ca o consecință a trecutului îndepărtat, dar și ca punctul de plecare pentru o nouă existență. Cel care studiază o viață umană, fără a ține cont de faptul că ea este legată la niște vieți trecute și de niște vieți viitoare, nu poate avea despre ea o apreciere exactă.

Această regulă nu este valabilă numai pentru timp, ea este valabilă și pentru spațiu. De aceea, toți cei care studiază ca specialiști obiectele sau creaturile fără a le situa în ansamblul vieții, nu vor găsi adevărul. Iată un subiect la care oamenii de știință și cercetătorii să se gândească, oricare le-ar fi domeniul, fiindcă toți au o prea mare tendință de a se specializa.

Ceea ce este bun la specialiști, este că își cunosc bine domeniul, dar îl cunosc foarte rar pe cel al specialistului vecin. Cel mai surprinzător este cazul medicinei, unde există din ce în ce mai mulți specialiști și din ce în ce mai puțini generaliști. Veți spune că aceste specializări corespund celor întâlnite în organism, unde fiecare organ (ficat, splină, inimă, plămâni, rinichi etc) are o funcție bine determinată. Da, desigur, dar acești specialiști, organele sunt toate legate unele de altele și formează o adevărată fraternitate, ele lucrează pentru această unitate care este omul.

Nu se poate nega că specializarea stă la originea unor progrese fantastice. Pentru a-și aprofunda cunoștințele într-un domeniu, oamenii de știință trebuie să-și limiteze câmpul lor de investigație. Da, dar este important apoi să știe să vadă legăturile existente între subiectul studiat și totalitatea creației. Or, ce fac ei? Ei scot o mică scoarță din Arborele Cosmic, și după ce au cântărit-o și curățat-o cu atenție, scriu niște cărți despre ea și adună câteva sute de persoane, colegii lor, studenții lor, organizează o conferință pentru a le-o prezenta. Aceasta numesc ei „știință”. De îndată ce această bucată a fost însă tăiată, înseamnă că ea este moartă într-un anumit fel! Ea este moartă fiindcă a fost tăiată de la viața universală. Poate că nu este moartă în mod fizic, dar este moartă din punct de vedere al vieții cosmice.

De aceea într-o zi, când oamenii de știință vor începe să aprofundeze această problemă, își vor da seama că, prin maniera lor de a proceda, ei au contribuit enorm la înțelegerea greșită a acestui ansamblu care este viața și le va fi rușine. Când înșiruie caracteristicile unui mineral, ale unei plante sau animal, nu le putem reproșa nimic, tot ceea ce spun este adevărat, totul este adevărat... dar acest adevăr este incomplet. Pentru a fi complet, ei trebuie să stabilească niște legături între obiectul studiului lor și viața cosmică care țâșnește, vibrează, strălucește. Desprinse de această viață, planta, piatra, animalul au pierdut esențialul. De aceea, atât timp cât specialiștii din diferite discipline vor continua pe acest drum, ceea ce ei numesc adevăr științific va fi un adevăr incomplet, mutilat.

Înțelegeți-mă bine, nu este cazul să criticăm sau să negăm descoperirile științifice; problema se află în altă parte, în mintea cercetătorilor, în atitudinea lor față de viață, în incapacitatea lor de a stabili niște legături între obiectele de studiu și ansamblul vieții. Ei pun prea mult accentul pe analiză și neglijează sinteza. Cel mai greu este însă că metodele de investigație utilizate pentru a studia materia (descompunere, dezmembrare, dezagregare) au fost aplicate ființei umane. Ei încearcă să o cunoască sfâșiind-o, tăind-o în bucăți. De altfel, această tendință spre disecare este atât de răspândită, întărită și susținută peste tot în știință, încât a antrenat și unele schimbări în viața socială, morală, spirituală: fiecare vrea să se separe, să se izoleze de ceilalți, și apar astfel ostilitățile, părerile preconcepute, războiul... Iată rezultatul analizei!

De exemplu, chiar la nivelul unor țări, patriotismul, naționalismul constituie deseori numai niște manifestări ale acestei filosofii a separativității universale. Nu voi menționa nicio țară, deoarece misiunea mea nu constă să mă ocup de politică. Eu observ numai ce se întâmplă și explic aceste principii în lumina Științei Inițiatice. În întreaga lume, chiar în țările occidentale, apar tot soiul de mișcări ce predică scindarea. Devenim din ce în ce mai mult niște analiști, iar dacă vom continua astfel, veți vedea că în scurt timp întreaga lume va fi foarte bine „analizată”. Da, în niște bucăți!... A venit vremea să ne preocupăm de sinteză. Eu nu vreau să spun că țările trebuie să renunțe la libertate sau la autonomie, ci numai să se simtă membre ale aceluiași organism, ansamblu, ale unei unități mai vaste, pentru că numai în acea clipă viața va circula în mod armonios. Sinteza

înseamnă viața, veșnicia, nemurirea. Eu știu că foarte puțini mă vor înțelege, deoarece mentalitățile sunt falsificate de toate teoriile propagate de ziare, de cărți, de filme... În care este mereu cazul să elimini ceva, să tai, să stârpești...

Toți susțin analiza: să divizeze, să separe, să descompună, să sfâșie. Chiar în familii, fiecare a devenit atât de analist încât nimeni nu se mai suportă; dintr-un nimic, se separă. Trebuie să studiați acum sinteza, fiindcă sinteza înseamnă iubire, acord, înțelegere. Veți spune: „Dar pentru că sinteza este iubirea, analiza este înțelepciunea!” Evident, există multe lucruri de precizat aici. În mod simbolic, putem afirma că sinteza este iubirea, fiindcă inima adună, reunește, iar analiza este înțelepciunea, fiindcă dimpotrivă intelectul sustrage, taie, divizează. Trebuie însă să recunoaștem că nu toate sintezele și analizele sunt minunate. Este deci necesar să știm să jonglăm cu aceste noțiuni.

Se poate spune că, în felul lor de a iubi, unii fac mai degrabă niște analize decât niște sinteze. De exemplu, cei care se mulțumesc să iubească un bărbat sau o femeie sunt niște analiști. Ei îi uită pe ceilalți, nu doresc să îi cunoască, nu se bucură de existența lor, se concentrează asupra unei singure persoane, și de aceea întâlnesc numai decepții, suferințe. Și ei trebuie să învețe sinteza, pentru a uni întreaga lume în gândurile lor, în iubirea lor.

Să ne întoarcem însă la știință. Ea se limitează prea mult la domeniul faptelor și asistăm acum la o asemenea dispersie: nu mai știm cum să stăpânim această acumulare de descoperiri făcute zilnic, suntem pierduți. Eu nu spun că trebuie să ne oprim din studiu și descoperiri, dar când nu știm să studiem faptele și să le legăm de un ansamblu mai vast, în loc să vedem mai limpede, avem din contră o viziune din ce în ce mai împrăștiată și mai confuză.

Nimic nu este mai important decât o idee călăuzitoare, ca o minte care dirijează. Dar oamenii de știință nu au înțeles, îngrămădesc totul vraiste, și devine o sarcină distrugătoare. Veți spune că știința se mulțumește să studieze ceea ce există, că este necesar să cunoaștem insectele, microbii, bacilii, virușii cu specificul și modul lor de propagare pentru a ne putea proteja. Nu este atât de sigur. Dacă oamenii ar învăța să trăiască în sinteză, adică în armonie, unitate, iubire, ei ar fi sănătoși și nu ar avea nevoie să studieze într-atât toate găngăniile în laboratoare sau în corp. De ce facem tot timpul niște

analize: analizele sângelui, analizele urinei sau mai știu eu ce?... Am devenit atât de analizați încât nu ne putem lipsi de analize. Trăiți în sinteză și nu veți mai avea nevoie de analize! Nu veți ști poate niciodată cum este urina voastră, dar nu aveți nevoie, fiindcă veți fi sănătoși.

Eu recunosc că oamenii de știință sunt obligați în lucrările lor să nu se limiteze la specialitatea lor, ci să facă apel și la altele. De exemplu, când trebuie să construiască un satelit, ei trebuie să recurgă la multe discipline, de la matematică la astrofizică! Da, dar metoda lor este suficientă pentru a construi o mașină și insuficientă pentru a pătrunde secretele vieții.

Separând ființele și lucrurile de viața universală, nu putem ști cum vibrează, palpită și se manifestă viața în ele: fiindcă le-am tăiat de arbore! Izolăm o creangă, o frunză, un fruct pentru studiu. Nu, fructul trebuie studiat pe pom, pentru a înțelege cum el reprezintă rezultatul tuturor energiilor care circulă.

Auzim mereu proslăvind-se „adevărul științific”. Ei bine, mai important ca adevărul științific este adevărul vieții. Iar adevărul vieții înseamnă a învăța să legi cele mai mici detalii cu o idee centrală, situându-le în edificiul cosmic pentru a vedea cum vibrează în armonie și participă la viața întregului. Astfel, fiecare fapt studiat este plasat ca un element ce contribuie la menținerea edificiului.

Asemenea oamenilor de știință, trebuie deci să observăm, să studiem cu exactitate, cu precizie, dar să mergem mai departe învățând să adaptăm elementele astfel ca să circule între ele ceva ce ele nu posedau separat, iar acest ceva este viața. Adevărata cunoaștere se află în viață. Separați elementele și viața dispare. Nu este esențial să știm că un anumit element are o anumită proprietate, un anumit miros, gust sau culoare, fiindcă luat în mod izolat el nu participă la viață. Legați-l însă de celelalte elemente și viața apare. Puteți cunoaște toate proprietățile elementelor, dar dacă nu cunoașteți cum circulă viața între ele, nu posedați adevărata cunoaștere.

Înțelegeți-mă bine. Eu repet, nu spun să nu vă specializați, nu sunt atât de mărginit; îmi dau bine seama că în majoritatea cazurilor ar însemna să nu mai aveți nicio meserie, fiindcă orice meserie este o specializare. Eu vreau numai să spun că nu trebuie să vă situați specialitatea în centrul preocupărilor voastre; în centrul preocupărilor voastre trebuie să existe viața în dimensiunea ei cea mai vastă, cea mai

înalță. Și de îndată ce sunteți astfel ancorați în esențial, vă puteți permite apoi să explorați tot ce doriți.

Veți poseda o bună filosofie a vieții atunci când veți avea niște noțiuni clare despre structura universului, ființele care îl locuiesc și curenții de care este străbătut. Esențialul constă însă a studia ce reprezintă omul însuși, care este locul său în lume și predestinarea sa, și care sunt factorii din el care îi vor permite să le împlinească. Apoi, vă puteți ocupa de cristalografie, de botanică, de zoologie, de astronomie etc, de ce nu? Iar în măsura în care ați lucrat asupra esențialului, toate celelalte științe vor beneficia de o nouă lumină și vor lua pentru voi o altă dimensiune.

Marea greșală a oamenilor de știință este de a crede că metodele ce le folosesc în studiul lumii fizice au o semnificație universală și pot fi aplicate în toate domeniile existenței. Și cum nu l-au văzut pe Domnul, nici Inteligența Cosmică la capătul microscopelor sau al telescoapelor lor, ei îi resping. Studiile lor le arată fără încetare că o Inteligență sublimă guvernează mișcările tuturor corpurilor cerești, succesiunea anotimpurilor, funcționarea organismelor vii: plante, animale, oameni etc, dar cum nu l-au întâlnit pe Creator pentru a discuta cu El, ei îi neagă existența și consideră creația ca un fapt al hazardului. Ei bine, toți acești savanți trebuie să știe că inteligența nu lipsește din natură, ci din mintea lor. Da, ei nu știu să judece și să tragă niște concluzii din observațiile lor: ei decupează universul în bucăți și judecă acele bucăți. Iată de ce ei nu vor descoperi niciodată adevărul.

Pentru a descoperi adevărul, trebuie să vă înălțați până la o altă înțelegere a vieții. Veți ajunge astfel nu numai la o mai bună cunoaștere a lucrurilor cu ajutorul intelectului, dar în același timp un întreg proces de regenerare se va declanșa în profunzimea ființei voastre fiindcă ați intrat din nou în legătură cu Totul: vă legați de curenții subtili ai universului, v-ați cufundat în sânul vieții cosmice, sunteți în legătură cu toate creaturile vizibile și invizibile și orizontul conștiinței voastre se lărgeste.

Această înțelegere mai vastă a științei este deopotrivă adevărata religie. La ce le folosește oamenilor să repete că acest cuvânt religie vine din latină „religere”: a lega din nou, dacă în mintea lor ei fac numai niște separații? Veți spune: „Dar legătura despre care ei vorbesc este legătura cu Dumnezeu”. Ar fi bine, numai că, ce semnificație are o legătură cu Domnul însoțită de o separare de tot restul?... Aceeași

legătură ce îl leagă pe Creator de creaturi trebuie să lege și toate creaturile între ele, precum și toate elementele creației. Înțelegerea acestei legături constituie adevărata religie. Adevărata religie subînțelege deci o știință. Această separare dintre știință și religie de care unii sunt foarte mândri nu rimează cu nimic. Dacă separăm religia de știință, înseamnă că suntem foarte limitați, nu am înțeles-o cu adevărat nici pe una, nici pe alta. Este limpede acum?...

Studiul lumii fizice nu trebuie să ne îndepărteze de Dumnezeu, ci să ne apropie de El. De aceea adevărații Inițiați nu resping lumea, ei o consideră ca laboratorul lor și se folosesc de toate elementele ce le conține; ei știu că datorită acestor elemente vor reuși într-o zi să fabrice piatra filosofală. Cei care vor să taie orice legătură cu lumea nu se află în adevăr. Dumnezeu a pus în lume o bogăție nemaipomenită, dar noi avem nevoie de lumina Științei Inițiatice pentru a învăța să folosim această bogăție în loc să cădem sub povara ei. Problema constă în a avea lumina și a nu ne desprinde de lume; cel care se desprinde de lume își semnează sentința la moarte.

Am putea afirma că demersul omului de știință și cel al Inițiatului sunt complementare: omul de știință lucrează după metodele analizei care studiază detaliile, iar Inițiatul după cele ale sintezei care îmbrățișează întregul. Idealul este de a putea să le unești pe amândouă. Deci, de acum înainte, tot ceea ce puteți vedea, auzi sau atinge, gândiți-vă să îi găsiți un loc în întreg, nu-l lăsați în afară, împrăștiat, separat de Pomul Vieții. Această atitudine, acest fel de a înțelege lucrurile va trezi încet-încet în voi toți centrii subtili. Mistica hindusă denumeste acești centri chakre. Au fost date multe metode pentru a-i dezvolta, iar unele sunt foarte periculoase. Cea mai bună metodă, cea care v-o dau, este de a lucra să realizați în voi unitatea vieții.

Chiar dacă, pe parcursul istoriei, nu toți Inițiații s-au prezentat la fel, unii s-au manifestat ca Maeștri ai iubirii, alții ca Maeștri ai purității, alții ca Maeștri ai înțelepciunii, toți adevărații Inițiați au fost obligați să atingă un punct de unde îmbrățișau totalitatea lucrurilor, a ființelor și a activităților. Chiar dacă fiecare Inițiat a primit o misiune precisă, el nu se specializează, ci se străduiește să trăiască împlinirea vieții.

Un Maestru, un Inițiat este deci o ființă care se ocupă de viață în întregul ei. El nu pierde din vedere detaliile, dar pentru el esențialul

constă în viață: cum să o ocrotească, să o îmbogățească, să o purifice, deoarece viața este unica realitate ce le conține pe toate celelalte. Iar pentru a putea simți viața în întregul ei, trebuie să urci spre Cauza Primordială, spre Izvor, Dumnezeu însuși. Vegheați deci să păstrați mereu legătura cu această Causă a tuturor cauzelor, Izvorul Divin.

Articol XV. Cap. 15 – Să privim totul ca întâia oară

Dacă pentru cei mai mulți oameni viața pare atât de monotona și lipsită de conținut, înseamnă că ei au o înțelegere prea limitată și superficială a realității. Ei se pronunță despre ființe și lucruri în funcție de aparențe și își închipuie că această cunoaștere le este de ajuns în viața zilnică.

Să privim numai modul în care bărbații și femeile obișnuiesc să se considere reciproc. Deoarece se cunosc de o anumită vreme, ei cred că nu mai au nimic de descoperit unii la alții, și de aceea nu mai descoperă de fapt nimic, se plictisesc, devin blazați. Pentru ei este deja o poveste veche, ei se îndepărtează, se separă. Nu își dau seama că această stare de fapt provine din faptul că întreaga latură subtilă a ființelor, sufletul lor, spiritul lor, le-a scăpat. Iar cel mai grav este faptul că, acționând astfel, ei își închipuie că sunt considerați niște oameni experimentați ce nu mai pot fi uimiți de nicio manifestare a celorlalți, crezând că prestigiul le va crește. Își vor crește poate prestigiul în fața unor orbi ca ei, dar se vor scleroza, deoarece se închid curenților vieții. Ființele sunt vii, natura deopotrivă, dar pentru a intra în contact cu această viață trebuie să-ți însușești anumite capacități de percepție. Este posibil cu unele metode foarte simple.

De exemplu, încercați să faceți acest exercițiu. Ieșiți din casă dimineața și priviți cerul, soarele: gândiți-vă că le vedeți pentru întâia oară. În acea clipă veți descoperi o întreagă viață subtilă ce nu ați întrezărit-o până atunci, fiindcă ați permis să se ridice în voi un ecran întunecat. Atât timp cât nu îl veți înlătura, nu veți poseda niciodată adevărata inteligență a lucrurilor.

Adevărata inteligență este ca un izvor, mereu proaspătă, refăcută, fermecătoare, adevărata inteligență se află într-o veșnică stare de încântare. Să nu vă mulțumiți să aveți această atitudine numai față de natură, învățați să o dezvoltați și față de oameni, veți face niște descoperiri nebanuite, iar voi veți fi mai interesați și mai simpatici față de alții.

Lucrul cel mai important este de a împărtăși viața. Puteți

cunoaște tot ce se află pe pământ și în cer, pietrele, plantele, animalele, stelele și oamenii cu limbajele, culturile lor și toate particularitățile modului lor de existență... dar vă va lipsi mereu ceva, o insatisfacție și chiar o plictiseală, atât timp cât nu ați învățat să intrați contact cu acei curenți subtili ai vieții care circulă în ei.

Veți spune: „Ceea ce ne cereți este foarte greu și nu știm cum să îl facem”. Nu, nu este dificil, și vă voi da o metodă foarte simplă: încercați mereu să priviți lucrurile și obiectele ca întâia oară. Scopul acestei metode este de a ne obliga să devenim creatori, și tocmai această capacitate a creației dă un sens vieții noastre. Cum vă închipuiți că unii muzicieni pot interpreta de sute de ori aceeași partitură și unii actori aceeași piesă producând de fiecare dată niște efecte puternice asupra publicului? Fiindcă ei sunt capabili să interpreteze în fiecare seară ca și cum ar fi fost întâia oară. Artiștii, chiar dacă sunt niște executanți, sunt totuși niște creatori: deoarece ei redau de fiecare dată viața. De ce nu procedați și voi la fel? Puteți deveni și voi niște creatori în fiecare clipă dând viață la tot ce faceți, la tot ce priviți, la tot ce ascultați... Singura condiție este să o faceți ca întâia oară.

Eu vă spun astăzi un mare secret pe care puțini oameni l-au descoperit și îl practică. Ei trăiesc ani în șir și fac din ce în ce mai multe automatisme: mănâncă, beau, dorm, se plimbă etc, dar mereu în mod automat și de aceea ei nu sunt fericiți. Am descoperit atâtea lucruri cu ajutorul acestei metode ce care o aplic în mod conștient, de a face lucrurile ca întâia oară! Și astfel totul îmi apare mereu nou. De altfel, aceasta este realitatea; priviți, nimic nu este mereu la fel: ființele și lucrurile sunt vii, ele emit zilnic noi radiații. Chiar și metalul dintr-un colier, un inel sau un ceas ce le purtați, vibrează în mod diferit în fiecare dimineață față de ziua precedentă. Dacă ați fi cu adevărat sensibili, ați simți diferența în mișcarea electronilor. Aceasta se explică prin faptul că obiectele respective sunt în legătură cu acei curenți mereu noi din cosmos, dar cum voi nu simțiți nimic, vă închipuiți că este mereu la fel.

În realitate, nimic, nicăieri, nu este niciodată la fel. Și mai ales soarele, dimineața, la răsărit, este mereu nou. De altfel, astronomii o confirmă. De pe pământ, cu ochiul liber, se poate să nu observăm nicio schimbare, dar datorită aparatelor lor, astrofizicienii observă o viață pe soare: niște curenți, niște proiecții, niște erupții... Iar dacă se

produc unele schimbări pe soare, de ce nu s-ar repercuta aceste schimbări în întreg sistemul solar, asupra oamenilor, animalelor, plantelor, pietrelor și a metalelor?...

De acum înainte, dacă vreți să descoperiți un adevăr ce va da de fiecare dată un sens nou vieții voastre, încercați să faceți lucrurile ca întâia oară. În fiecare dimineață, când vă treziți, gândiți-vă că puteți redescoperi lumea: mâncați o bucată de pâine, priviți focul sau apa sau un copac, un munte... ascultați o piesă muzicală, întâlniți-vă cu familia voastră, cu prietenii, ca și cum ar fi pentru întâia oară... și veți simți că existența voastră devine zi de zi mai bogată și mai frumoasă.

#### Articol XVI. Cap. 16 – Vis și realitate

Nu este foarte important ceea ce se petrece în afara voastră sau în jurul vostru, ci înăuntrul vostru. Este real este ceea ce simțiți, ceea ce trăiți.

Câte exemple din viață ne arată că realitatea obiectivă contează mai puțin decât realitatea subiectivă! În fața aceluiași eveniment, anumite persoane se bucură, altele se întristează, altele se revoltă. Iar mulți oameni trăiesc deopotrivă cu niște impresii ce nu au nicio legătură cu realitatea! Unii se cred urmăriți de niște răufăcători și sunt neliniștiți: desigur, nu există așa ceva, dar ei îi văd pe acești răufăcători strecurându-se noaptea lângă un zid și îi aud apropiindu-se și șoptind între ei... Alte persoane își închipuie că simpla lor prezență naște unele pasiuni în inimi; ele văd în tot felul de semne manifestările acestei pasiuni: un gest, un surâs, un cuvânt în care întrevăd tot felul de subînțelesuri, și chiar indiferența, toate acestea fiind interpretate ca niște declarații de dragoste...

Există nenumărate exemple de oameni care, în tot felul de domenii, trăiesc într-o realitate ce și-au confecționat-o, și se bucură, se îngrijorează, se agită față de lucrurile ce nu există sau le interpretează în felul lor. S-a încercat în zadar să li se arate greșelile, au fost imposibil de convins, ei revin mereu la fantasmagoriile lor. Nu realitatea obiectivă este cea care le influențează subiectivitatea, ci subiectivitatea lor creează pentru ei realitatea obiectivă.

Aceste fenomene devin mai tulburătoare în vise. Visați că vă prăbușiți într-o prăpastie și sunteți îngroziți, dar vă treziți și conștientizați faptul că frica trăită a fost o aparență înșelătoare, lotuși, atunci când ați visat, nu v-ați îndoit că este realitatea. Anumite persoane afirmă că visează în mod conștient, dar acest caz este foarte

rar. Foarte puțini oameni sunt conștienți că visează și trăiesc cu adevărat aceleași emoții ca și cum ar fi trăit niște evenimente reale. Iar la trezire, este o adevărată dezamăgire să pierzi ființa iubită alături de care te-ai plimbat într-un parc mare plin de fiori și de cântecul păsărilor! Sau dimpotrivă, ce ușurare să te afli în pat, ferit de pericole!

Veți replica că nu vă învăț nimic și că sunteți la curent cu toate aceste fenomene. Nu mă îndoiesc, dar cum folosiți această cunoaștere pentru a pune ordine în viața voastră interioară? Fiindcă tocmai aici se află utilitatea cunoașterii: să poți face apoi ceva cu obiectul cunoașterii.

Observați-vă, și când vedeți că sunteți gata să considerați lucrurile mai grave sau mai dramatice decât sunt, sau dimpotrivă să le minimalizați valoarea sau frumusețea, încercați să remediați această atitudine. Fiindcă subiectivitatea noastră deformează fără încetare realitatea obiectivă, de ce să nu lucrăm să o orientăm în sensul cel mai constructiv?

Apoi, cine ne spune că realitatea ce o trăim este adevărata realitate? Există numeroși Inițiați și înțelepți care ne învață că viața este un vis și că străbatem de fapt o lume de aparențe din care ne vom trezi într-o zi. Va trebui să încercați să lucrați cu această idee. De exemplu, când traversați o perioadă dificilă, spuneți-vă: „Sufăr, sunt bolnav, sunt persecutat. Da, dar este o iluzie, încă visez și când mă voi trezi, nu va mai rămâne nicio urmă din toate acestea. Sau: „Toate aceste încercări nu mă privesc. Nu știu cine le trăiește... poate corpul meu, dar în niciun caz eu. Eu mă aflu în afara acestor lucruri, sunt un spectator, sunt invulnerabil”.

Veți spune că așteptarea nu vă împiedică suferința. Da, bineînțeles, ca aceia care au coșmaruri: strigă, transpiră. Sentimentele, emoțiile noastre corespund unei anumite realități, dar nu sunt realitatea. Viața este un vis, da, și din moment ce viața este un vis, toate ființele umane sunt visătoare. Diferența dintre Inițiați și oamenii obișnuiți este însă că ei știu să lucreze cu aceste noțiuni de vis și de realitate. Atunci, învățați și voi. Spuneți-vă că viața este un vis și că adevărata realitate este tocmai aceea pe care oamenii o numesc vis; și încercați să trăiți în această realitate: opriți-vă din când în când și concentrativă asupra luminii, a frumuseții, a purității, imaginându-vă că v-ați cufundat în această lume minunată, că trăiți în ea. Este un vis, bineînțeles, dar de ce acest vis nu ar fi el adevărata realitate? De altfel, gândindu-vă că este realitatea, veți contribui la împlinirea acestui vis.

Încercați și veți vedea că avansați enorm.

Acum, înțelegeți-mă bine, există vise și vise. Toate persoanele visează, dar adesea este vorba despre vise incoerente, pline de dorințe arzătoare. Trebuie să visăm, dar în mod conștient, pentru ca aceste vise să fie dirijate de o cunoaștere, de o voință dreaptă și fără a uita această realitate iluzorie care este viața. Fiindcă nu este recomandabil nici să fugim de viața zilnică sub pretextul că ea este o iluzie. Trebuie găsit un echilibru între cele două: senzația de a visa și cea de a ne afla în realitate. Din moment ce suntem pe pământ, aici trebuie să lucrăm, dar fără a uita că suntem cufundați într-un somn din care ne vom trezi într-o bună zi. În ochii oamenilor obișnuiți, Inițiații trec drept niște visători care cred în lucruri irealizabile, imposibile, în timp ce ei, bineînțeles, sunt treji. Ei nu știu că în realitate dorm, chiar sforăie!... Idealul este ca visele noastre să întâlnească adevărata realitate, cea care este dincolo de aparențe.

Atunci, rețineți bine ce vă spun acum: nu luați niciodată prea în serios dificultățile și nefericirile existenței, altminteri veți fi zdrobiți și veți pierde gustul de a trăi. În fața încercărilor, spuneți-vă: „Bineînțeles, ceea ce mi se întâmplă este adevărat, nu pot nega, dar nu mi se întâmplă mie. Eu sunt un spirit nemuritor, veșnic”. Aceasta vă va dăruia mereu curajul și speranța.

Articol XVII. Cap. 17 – Adevărul, dincolo de bine și rău

Pentru cei mai mulți oameni, adevărul înseamnă binele, și fiindcă asimilează adevărul cu binele, răul nu aparține după părerea lor domeniului adevărului. Iată încă o chestiune ce nu a fost îndeajuns aprofundată. În această medalie ce reprezintă adevărul, putem deopotrivă afirma că binele este o față, iar răul o alta. Evident, trebuie ca binele să învingă; numai că nu trebuie să ne închipuim că îl vom face să biruiască căutând să eliminăm răul.

Întreaga viață ne stă la dispoziție pentru a ne instrui. Să luăm pur și simplu exemplul ființei umane, să privim cum este ea construită. Partea superioară este destinată unor activități nobile: a vedea, a auzi, a vorbi, a gândi, în timp ce partea inferioară digeră, elimină, evacuează, funcții desigur mai primitive. Dar aceste activități nobile și primitive se desfășoară la aceeași ființă umană, iar dacă ea vrea să nu accepte clipele sub pretext că nu sunt remarcabile, ea va muri. Nu putem separa partea de sus de cea de jos.

Înșușirile superioare își extrag niște energii din funcțiile

inferioare: acestea sunt ca rădăcinile necesare pentru ca acest pom care este omul să reușească să-și extragă elementele ce le va transforma și distribui apoi sub forma unor flori și fructe. În loc să ne dorim să tulburăm ordinea lucrurilor stabilită de înțelepciunea divină, trebuie deci să studiem și să înțelegem. Toți cei care se avântă într-o luptă împotriva răului pentru a-l elimina, a-l zdrobi, mutilează realitatea, exact ca acela care voia să-și elimine stomacul, intestinele, sexul etc.

Să luăm un alt exemplu: cel al circulației sângelui. Sângele este intermediarul între aer și celulele țesuturilor noastre. Atunci când sângele este viciat, oare natura a prevăzut să îl evacueze în afara corpului pentru a-l înlocui? Nu, el este purificat datorită oxigenului din aerul pe care plămânii noștri îl primesc prin respirație. Fiindcă natura a găsit un sistem pentru a transforma în noi răul în bine. Priviți deopotrivă cum forțele naturii au fost îmblânzite de-a lungul secolelor: vântul pentru a pune în mișcare morile, torenții pentru a fabrica electricitatea etc. Desigur, îi putem lăuda pe toți acei oameni care au dorit să lupte împotriva răului, pentru elanul, spiritul lor de sacrificiu, pentru iubirea lor față de Domnul, dar suntem obligați să spunem că erau departe de problemă. Fiindcă orice am face, ne aflăm neîncetat în fața acestei duble realități: binele și răul, lumina și întunericul, viața și moartea, și în niciun caz vreunul reușește să îl învingă pe celălalt. Ne referim desigur la condițiile aflate pe pământ. Dacă reușiți să vă înălțați până la lumea divină, veți descoperi alte condiții, dar până atunci, deoarece vă aflați pe pământ, este mai înțelept să studiați și să înțelegeți sensul acestor manifestări ale răului în viața voastră: boala, obstacolele, dușmanii, și deopotrivă sensul slăbiciunilor ce le constatați în voi.

Desigur, adevărul nu se găsește în rău, dar nu se găsește nici complet în bine, el se află în același timp în bine și în rău, sau mai degrabă într-un principiu superior binelui și răului care știe să lucreze cu amândouă. Iar dacă nu mergem mai departe să vedem care este acest principiu superior ce le dirijează, nu vom înțelege niciodată schimburile dintre ele, jocurile, luptele lor. Binele și răul sunt niște artiști angajați să joace în piesa vieții. Pentru că binele nu va face poate nimic în lipsa răului, va adormi. Răul este cel care îl stimulează.

Oamenii își doresc binele din toată inima. Dar cum ei cad foarte rar de acord asupra a ceea ce trebuie numit „bine”, toate aceste lucruri

bune contradictorii ajung să producă răul. Iată trista realitate: fiecare este atât de ocupat să-și afirme „propriul” bine, care nu este binele celorlalți, încât aceasta atitudine aduce numai răul. Și la fel, în cazul în care acest bine atât de așteptat se ivește, după un timp oamenii se plictisesc și se întâmplă uneori să-și piardă plăcerea de a trăi. Da, fiindcă se simțeau foarte bine; ei au fost uitați de rău, iar a fi uitat complet de rău nu este deopotrivă ceva extraordinar.

Răul se aseamănă cu anumite personaje din piesele de teatru. Totul se întâmplă datorită lor: tragedii, comedii, drame... Existența pare calmă, dar iată că apare cineva care, prin ambițiile sale, prin iubirea, lăcomia sa, orgoliul său, gelozia sau prostia sa etc... aduce necazul într-o familie, sau la un loc de muncă, și toți sunt nevoiți să treacă prin niște peripeții, să lupte, să se apere și să găsească niște soluții pentru a depăși această criză. La sfârșitul piesei, unii mor, alții se îmbolnăvesc sau înnebunesc, alții au dobândit dimpotrivă o înțelepciune deoarece au știut să folosească aceste condiții dificile. Nu ar fi existat niciodată vreo piesă de teatru dacă niciun element de tulburare nu ar fi apărut pentru a declanșa acțiunea! Și poate că fără rău, viața nu ar înainta nici ea.

Aceste explicații nu vor fi poate pe placul filosofilor sau teologilor care au niște teorii foarte complicate despre bine și rău. Teoriile complicate nu rezolvă însă problema răului. Problema răului se rezolvă prin acțiune, învățând să îl transformăm. Altfel, nu facem decât să îl alimentăm prin ignoranța și slăbiciunea noastră. Adevărul nu este binele, sau mai degrabă este binele celui care a știut să transforme răul.

Adevărata izbândă nu înseamnă deci să ne distrugem dușmanii. Adevărata izbândă presupune să reușim să ne transformăm dușmanii în prieteni. Astfel, în loc să fim înconjurați de niște oameni care se gândesc numai cum să ne facă rău, suntem înconjurați de niște oameni care se gândesc numai cum să ne ajute. Desigur, este dificil. Este ușor să-ți dobori dușmanul cu un foc de revolver, să îi verși în pahar câteva picături de otravă, să pui niște exploziv sau să deschizi gazul pentru a-l arunca casa în aer; în timp ce, este foarte dificil să reușești să lucrezi asupra ta însuși și asupra lui pentru a-l transforma într-un prieten, dar merită efortul și dovedește că te afli în adevăr.

Numai Marii Inițiați au înțeles cu adevărat problema răului. Ei nu se mulțumesc să cunoască binele și să lucreze cu el, ei explorează

deopotrivă răul. De aceea se spune despre unii dintre ei, de exemplu despre Iisus, că „au coborât în Infern”.

Ei își iau niște măsuri de prevedere, își iau niște arme, și astfel bine protejați coboară până în Infern pentru a studia acele regiuni și locuitorii lor. Pentru ei a fost dată formula: „a ști, a vrea, a îndrăzni, a tăcea”. Vă spuneam într-o zi că în această formulă, „a îndrăzni” este cuvântul cel mai misterios. De ce? Pentru că a îndrăzni înseamnă a avea curajul de a coborî în Infern pentru a vedea, a înțelege, a cunoaște și a învinge. Iar apoi a tăcea, fiindcă nu trebuie să vorbești niciodată despre Infern celor care nu sunt pregătiți.

Veți spune că nu ați auzit niciodată vorbindu-se despre Infern ca despre o regiune în care poți merge să îi studiezi locuitorii. Eu știu, este momentul să lăsați deoparte toate fantasmagoriile ce v-au fost povestite despre Infern, pentru a avea despre el noțiunile cele mai veridice. Veți întreba: „Dar ce este Infernul?” Este un loc foarte necesar unde se varsă tot ce este rău și vicios în univers; este ușor de înțeles. Ce fac oamenii? Ei nu trăiesc în mijlocul mizeriilor și al murdăriilor, le pun în niște saci de plastic, apoi le duc la gropile de gunoi sau le ard în niște incineratoare. Dacă oamenii au găsit deci soluții pentru a se descotorosi de murdării, cum să ne închipuim că Inteligența Cosmică nu a putut găsi nimic? Ei bine, da, ea a găsit acest loc numit de creștini Infern. Infernul este depozitul tuturor materialelor de rebut, dar ceea ce trebuie știut, este că marile Spirite din înalt se folosesc de toate aceste substanțe pentru niște realizări formidabile. Da, Infernul este un depozit, un laborator, fiindcă natura nu lasă nimic nefolosit, ea îl trimite la „stația de epurare”, așa cum obișnuieți să spuneți. Iar această materie curățată de impuritățile ei folosește la alte creații.

Chiar și Infernul este util, chiar și Infernul folosește în economia cosmică. Îmi dau seama că mulți clerici nu vor accepta această idee, ei sunt convinși că Infernul va exista veșnic, plin de nefericiții condamnați gata să ardă sau să sufere cele mai îngrozitoare chinuri. Ei bine, se înșală. Mai întâi, fiindcă această credință contrazice iubirea lui Dumnezeu: niciodată Dumnezeu nu poate respinge definitiv nicio creatură. Mai contrazice și înțelepciunea sa: fiindcă Dumnezeu este înțelept, El nu lasă nimic să se piardă, totul este folositor și totul este folosit, dar după ce a fost în prealabil transformat.

Toate elementele impure din planul psihic sunt deci aruncate în Infern, iar acolo alte forțe, alte spirite le iau în primire pentru a le

transforma. Astfel apar în lumea cealaltă niște curenți, niște râuri de energie pură. Contrar celor crezute de cei mai mulți oameni, Infernul nu este un loc îngrădit în care ceea ce intră nu mai iese. Există niște tubulaturi, niște canalizări prin care ies elementele ce au fost transformate. Sunteți uimiți? Nu, nu trebuie; Infernul nu este o fundătură ce nu duce la nimic. Curenții răului se reîntorc pe niște căi determinate ca să alimenteze, să ude, să fertilizeze alte regiuni încă necunoscute.

Ne închipuim că există mereu aceleași elemente impure ce se acumulează și stagnează în locul numit Infern. Deloc. Ajung fără încetare deșeuri noi care le înlocuiesc pe cele tratate. Spiritele luminoase nu tolerează elementele ce nu vibrează la unison cu armonia cosmică și le proiectează în „întunericul cel mai din afară”, așa cum se spune. Ei bine, acesta este Infernul: un loc deconectat de la lumina divină, dar de unde materialele ies din nou pentru a fi repuse în circuitele vieții.

Biserica nu obișnuiește să transmită credincioșilor acest fel de cunoștințe. De ce? Nu voi aborda acest subiect. Dar cel care studiază Știința Inițiativă este obligat să întâlnească această chestiune, să o studieze și să cunoască adevărul pentru a lucra mai bine. Noțiunile date de Biserică despre Infern nu i-au ajutat prea mult pe creștini să se transforme. De-a lungul veacurilor, ele le-au provocat frică, oare frica este mereu un bun instructor? Nu cred. Vine apoi o clipă în care oamenilor nu le mai este frică, și atunci ei glumesc pentru a ridiculiza credințele ce le-au fost inoculate. Câte anecdote umoristice circulă despre acest subiect! Îmi aduc aminte de cele care circulau în tinerețea mea în Bulgaria. De exemplu, un turc bătrân îi spune fiului său: „Ascultă, Ali, oprește-te cu băutura, altfel vei ajunge în Infern, iar ca pedeapsă ți se vor agăța niște butoaie în jurul gâtului.

— Ah? a spus Ali, deodată interesat, oare aceste butoaie vor fi pline?” Iar alții care sunt friguroși și le-a fost frig întreaga viață se gândesc că acolo cel puțin le va fi cald. Da, amenințările Infernului nu impresionează prea multă lume.

Se povestea tot în acea vreme istoria unui preot ortodox care, în clipa morții, și-a luat rămas bun de la soție dându-i întâlnire în Paradis. El se considera un om drept și locul său era desigur în Paradis. Despre locul soției sale el era mai puțin sigur, dar totuși, cum era soția sa, ea nu putea decât să se sfințească lângă el în timpul vieții. După câțiva ani

a murit și ea și a ajuns în Paradis. A început prin a-și căuta soțul. S-a îndreptat la dreapta, la stânga, a întrebat peste tot de soțul ei drag: nimeni nu îl cunoștea! La sfârșit, ea s-a prezentat în fața sfântului Petru pentru a-i cere sprijinul. Sfântul Petru s-a uitat în cartea sa mare și i-a spus: „Draga mea, nu găsesc pe nimeni în Cer cu numele soțului tău. Să vedem dacă este în Purgatoriu”. El a căutat, a răsfoit paginile, dar nu l-a găsit nici în Purgatoriu. Mai rămăsese un singur loc: Infernul. „Infernul? Este imposibil, strigă credincioasa soție. Soțul meu nu se poate afla în Infern”. Dar iată că tocmai acolo se găsea. Sfântul Petru i-a arătat numele în registrul său voluminos. „Atunci trebuie să merg să îl întâlnesc, a spus ea, ne-am dat întâlnire după moartea mea”. Sfântul Petru i-a explicat mult și bine că în lumea cealaltă nu puteai ajunge oricum, să faci o vizită cuiva, dar nu era nimic de făcut, ea plângea și îl implora atât de mult încât el i-a dat un permis de trecere. Ajunsă în Infern, ea și-a început din nou căutările... Dar ce vede dintr-odată? într-un cazan mare fumegând se afla soțul ei cufundat până la gât! „Oh sărmanul meu soț, exclamă ea, când mă gândesc că mi-ai dat întâlnire în Paradis! Mi-e milă de tine, trebuie să fii foarte nefericit!

— Nu chiar atât, spuse soțul, să știi că sunt privilegiat: mă găsesc pe umerii cardinalului!” Iată cât de serios poate fi Infernul în ochii creștinilor.

Să nu uitați deci că adevărul are două aspecte: purul și impurul, lumina și întunericul, binele și răul... Iar adevărata cunoaștere trebuie să le cuprindă pe amândouă. Desigur, dacă ești slab și ignorant, este mai bine să nu explorezi Infernul, și nu vă sfătuiesc să o faceți. Vă spun numai că cei mai mari Inițiați sunt cei care au fost capabili să îl înfrunte, fiindcă în acel moment ei posedau cunoașterea completă.

Articol XVIII. Cap. 18 – Adevărul vă va face liberi

Nu înțelegeți încă binecuvântările ce vi le poate aduce adevărul, vă gândiți că reușiți să trăiți foarte bine și fără el. Da, desigur, dar fără adevăr nu puteți fi liberi. Numai adevărul aduce libertatea. Iisus a spus: „Adevărul vă va face liberi”. Ce îți poți dori mai mult decât să fii liber?

Fiecare calitate, fiecare virtute posedă niște însușiri specifice: specificul iubirii este de a aduce căldura, cel al înțelepciunii, de a aduce lumina, iar cel al adevărului de a ne da libertatea, pentru că libertatea are o legătură cu voința, cu forța. Am văzut însă că adevărul posedă diferite grade de manifestare și libertatea noastră depinde de nivelul la

care ne găsim în raport cu el.

Veți înțelege mai ușor dacă vă voi oferi câteva imagini luate din natură. Cârțițele trăiesc sub pământ, departe de lumină, și pentru a se deplasa ele sunt obligate să sape în pământ niște galerii lungi pe care plugul țăranului le distruge uneori; această viață întunecată și limitată le convine fără îndoială, ele sunt cârțițe, nu își pot închipui o alta. Viața peștilor este mai liberă decât a cârțițelor: spațiul în care ei se mișcă este mai vast, mai luminos. Și mai liberă este însă viața păsărilor: întreg spațiul le aparține și ele cântă și se bucură în lumina soarelui. Cârțița, peștele, pasărea reprezintă aici niște simboluri; fiecare corespunde unui nivel de conștiință, iar nivelul de conștiință determină destinul.

Să luăm acum imaginea unui copac. Un copac este format din rădăcini, un trunchi și niște ramuri de care sunt prinse frunzele, florile și fructele. Rădăcinile sunt îngropate în pământ, ele se găsesc în cea mai mare obscuritate, absorb elementele conținute în pământ pentru a fabrica seva brută ce se va ridica în trunchiul copacului. Departe de aer și de lumină, ele îndeplinesc o lucrare dificilă și neplăcută ce conține numai obstacole, constrângeri, îngrădiri. Trunchiul se înalță spre cer, o viață intensă circulă prin el: în centru sunt canalele ascendente ale sevei brute, la periferie există canalele descendente ale sevei elaborate. Pe măsură ce trunchiul se înalță și se întărește, el se îmbogățește cu ramuri noi ce sunt bucuroase să se lege în bătaia vântului și a luminii și să ofere tuturor viața și frumusețea frunzelor lor, a florilor și a fructelor lor.

Rădăcinile absorb elementele pământului și frunzele absorb lumina solară care transformă seva brută în sevă elaborată. Florile colorate și parfumate se pregătesc să devină fructe. Cât despre fructe, ele constituie nu numai o hrană pentru animale și oameni, dar închid în ele germenii ce vor da naștere altor copaci. Rădăcinile, trunchiul și ramurile își au deci utilitatea și frumusețea lor. Oare cine nu preferă să trăiască în ramurile copacului cu frunzele, florile și fructele care se deschid luminii și căldurii soarelui?

Universul este comparabil cu un arbore. De altfel, în numeroase tradiții religioase, Arborele Cosmic este simbolul creației. În funcție de gradul lor de evoluție, în funcție de progresele înfăptuite pe calea adevărului, ființele se situează în rădăcini, în trunchi sau în ramuri. Cele plasate în rădăcini se simt zdrobite de condițiile de viață, ele sunt

limitate și cufundate într-o asemenea obscuritate încât nu pot face nimic pentru a-și schimba destinul. Nici ajutorul celor mai înalte Spirite nu le poate salva; orice ar face să le instruiască, ele nu vor înțelege nimic. Ele nu sunt respinse, contrar celor predicate de anumite religii care resping creaturile decăzute în „întunericul cel mai din afară”; pentru că adevărul îmbrățișează totalitatea creației. Dar aceste ființe care nu au reușit să se descotorosească de adevărul cârțițelor și al rădăcinilor sunt situate din anumite motive în niște condiții foarte rele de evoluție.

Cei care trăiesc în trunchiul arborelui cosmic sunt mai liberi fiindcă sunt mai luminați decât cei precedenți; dar lumina nu este încă suficientă pentru ca tot adevărul să le fie dezvăluit. Ei trebuie să urce până în frunze, flori și fructe. Acolo vor poseda cu adevărat lumina și libertatea.

Funcția rădăcinilor este identică ce aceea a stomacului care, asemenea lor, absoarbe hrana. Oamenii pentru care adevărul se limitează la necesitatea de a bea și a mânca – ce reprezintă aici simbolul nevoilor planului fizic – se găsesc în stomac, în rădăcini. Și chiar dacă posibilitatea de a-și satisface aceste nevoi le procură câteva mulțumiri, nu trebuie să ne uimim dacă ei se simt dintr-odată la ananghie sau dărâmați.

La fel cum există o corespondență între rădăcini și stomac, există o alta între trunchiul arborelui și cutia noastră toracică. În cutia toracică se află inima și plămânii, prin intermediul cărora se produc niște fenomene analoge celor ale transformării sevei brute în sevă elaborată. Inima trimite în plămâni sângele viciat care, datorită oxigenului, se purifică și poate continua să alimenteze organismul. Asemenea sevei brute, sângele viciat urcă, și asemenea sevei elaborate, sângele purificat coboară. Această regiune a inimii și a plămânilor corespunde planului astral al sentimentelor și al emoțiilor. Cei care se situează în această regiune sunt supuși variațiilor; dispoziția lor urcă și coboară mereu.

Ramurile cu frunzele, florile și fructele corespund capului. Cei care trăiesc în cap, adică în planul mental, sunt mai luminați și mai liberi și au mai multe posibilități de a crea.

Aceste trei stadii de evoluție se definesc în raport cu acele trei principii constituente ale psihismului uman: intelectul, inima, voința. Intelectul are nevoie de lumină; inima are nevoie de bucurie, de

dilatare; voința are nevoie de libertate pentru a acționa. Este evident că în rădăcini nu există nici lumină, nici dilatare, nici libertate. Lumina, bucuria și libertatea se găsesc numai în vârful Arborelui Cosmic.

Libertatea depinde deci de gradul nostru de evoluție. De aceea libertatea absolută nu există pentru ființa umană și nici pentru vreo altă creatură. Cel cu adevărat liber este numai Domnul, Creatorul. Chiar îngerii și arhanghelii, chiar heruvimii și serafimii nu sunt liberi pe deplin. Toate ființele create sunt dependente de Creator și sunt libere numai în funcție de nivelul la care se situează în imensa ierarhie a ființelor.

Să luăm acum niște exemple din cosmos. În general, în astronomie se disting trei feluri de corpuri celeste: cometele, planetele și sorii. O cometă străbate spațiul ca un cap cu părul zbârlit, ea se apropie de soare și își spune: „Eu am găsit adevărul, mi-am găsit Maestrul”, și primește puțin din căldura sa. Își reia însă repede traseul prin spațiu, pentru a întâlni un alt soare pe care îl va părăsi din nou.

Spre deosebire de comete, planetele se rotesc constant în jurul unui soare de la care primesc căldura și lumina, dar în această rotație ele suportă alternanța zilelor și nopților, a căldurii și a frigului: atunci când o latură este luminată, cealaltă este cufundată în întuneric. Nimic nu poate opri însă călătoria lor răbdătoare în jurul soarelui.

Cât despre sori, ei sunt niște surse inepuizabile de lumină și căldură ce își distribuie binefacerile tuturor creaturilor.

Cometele, planetele și sorii se regăsesc la oameni. Cometele sunt niște ființe care rătăcesc în existență fără să se stabilească niciodată, duc o viață haotică lipsită de orientare, lipsită de un ideal. Planetele au un centru în jurul căruia se rotesc, ele simt că nu trebuie să se îndepărteze de acest izvor de căldură și lumină care este idealul lor spiritual. Ele străbat sușuri și coborâșuri, dar perseverează pe calea cea bună. Sorii sunt marii Maeștri, Inițiații, care au ajuns atât de departe pe calea iubirii și a înțelepciunii încât nimic nu îi poate întoarce de la idealul lor, ei rămân în centru și luminează, încălzesc creaturile în jurul lor.

Cărțițele, peștii și păsările; rădăcinile, trunchiul și ramurile; cometele, planetele și sorii... toate aceste imagini luate din natură ne vorbesc despre trei categorii de ființe, și fiecare dintre aceste categorii este guvernată de o lege: prima, de legea necesității; a doua, de legea voinței libere, iar a treia, de legea atotputerniciei divine.

Ființele primitive sunt supuse legii necesității, ele caută de multe reîncarnări numai satisfacția nevoilor lor cele mai grosiere. Ele s-au cufundat într-atât în materie încât nu mai dispun de nicio libertate de mișcare, trebuie să-și suporte condițiile de existență. Nu au nicio posibilitate de alegere, și pentru ele există numai o cale de urmat, foarte dură, pe care sunt constrânse să pășească.

Legea voinței libere guvernează ființele mai evoluate care, în viețile lor anterioare, au gândit și au acționat în așa fel încât le este permis acum să-și decidă orientarea. Desigur, libertatea le este limitată, dar ele au mereu posibilitatea de a alege cel puțin între două direcții. Acestei categorii îi aparțin discipolii tuturor învățăturilor spirituale, artiștii, savanții, filosofii, toți cei care caută să progreseze.

Cât despre legea atotputerniciei divine, ea îi guvernează pe marii Maeștri și marii Inițiați. Lor le sunt propuse nenumărate căi pentru care pot opta. În fața ochilor lor, viața este luminoasă și splendidă, deoarece ei sunt niște sori, ei poartă în sinea lor lumina.

Ființele care reprezintă cometele se supun legii necesității ce nu le oferă nicio alegere. Aceste ființe sunt în permanență victimele propriei orbiri, a instinctelor lor inferioare. Orice am încerca să facem pentru ele, acestea nu pot scăpa de destinul lor. Este bine să încercăm să le ajutăm sperând că vom aprinde în ele o lumină, dar nu trebuie să ne facem iluzii. Săracele, ele trebuie să mai sufere încă, să primească niște lovituri ale destinului înainte de a putea să se smulgă din aceste condiții jalnice.

Cei care reprezintă planetele se supun legii voinței libere, și depinde de ei să progreseze mereu mai mult pe calea binelui. Drumul lor este presărat deopotrivă cu obstacole, dar dacă cad, ei se pot ridica. Ei trebuie să-și asculte mereu urechea interioară pentru a nu face o alegere proastă, fiindcă de îndată ce alegerea a fost făcută, ei vor trebui să-și asume consecințele până la capăt. Dacă vă aflați pe acoperișul unei case, sunteți liberi să coborâți pe scară sau să vă aruncați în gol. Dacă vă hotărâți să săriți, vă aflați imediat sub influența legii greutății și veți fi zdrobiți la pământ. Sunteți liberi numai înainte de a vă arunca în gol; apoi, s-a sfârșit, cădeți. Desigur, ați luat o decizie greșită și vă prăbușiți, vă puteți ridica, dar câte eforturi trebuie să faceți din nou!

Viața sorialor este guvernată de legea atotputerniciei divine: ei sunt liberi, pot urma niște direcții încă necunoscute majorității oamenilor, în lumea cu trei dimensiuni ne putem deplasa la stânga sau

la dreapta, sus sau jos, înainte sau înapoi. Dar în lumile cu patru, cinci dimensiuni sau mai multe în care se mișcă spiritul, căile sunt infinite. Aceste ființe sunt libere datorită prezenței Domnului a cărui supremă libertate se manifestă în ei.

Numai spiritul care este pură scânteie divină este liber în noi. Pentru a fi liberi, trebuie să ne identificăm deci cu spiritul nostru. Pe măsură ce această identificare se produce, noi ne întărim și scăpăm de influența condițiilor înconjurătoare.

Pentru a mai folosi o imagine, putem spune că identificarea cu spiritul înseamnă să urcați dincolo de nori. Atât timp cât rămâneți sub nori, sunteți dependenți: pentru a vedea soarele, vă aflați la bunul plac al norilor, și așteptând sunteți expuși întunericului, frigului, ceții, ploii. Cum nu realizați că voi înșivă v-ați plasat într-o asemenea situație, vă plângeți: „Soarele s-a ascuns, Domnul m-a uitat”. Nu este adevărat, în realitate aceste impresii provin din faptul că rămâneți sub nori. Dacă ați ști să vă înălțați conștiința și să o mențineți în mod constant deasupra norilor, veți obține imediat lumina. Soarele strălucește totdeauna deasupra straturilor de nori.

Ființele supuse legii necesității nu se află numai sub nori, ele trăiesc sub pământ, asemenea cârțițelor sau viermilor a căror lucrare este de a pregăti pământul pentru cei care vor veni mai târziu. Pe pământ trăiesc ființele supuse legii voinței libere, dar ele depind de bunăvoința norilor. În timp ce, acelea supuse legii atotputerniciei divine se găsesc mereu deasupra norilor, iar cerul pur și soarele nu le părăsesc niciodată – simbolic vorbind.

Cei mai mulți oameni trăiesc sub nori și aici, desigur, viața este dificilă uneori, dar ei nu trebuie să se plângă. Nu vă folosește la nimic să vă plângeți și în orice caz nu a folosit niciodată la depășirea dificultăților. Din contră, unicul mod de a schimba lucrurile este să cultivați mulțumirea, fiindcă astfel vă dilatați. În timp ce, prin nemulțumire vă crispați și nu veți putea îndrepta astfel lucrurile, pătrundeți în domeniul unde guvernează legea necesității: alegerea se reduce, calea se îngustează din ce în ce mai mult și în organism țesuturile își pierd din suplețe. Cel care persistă în această stare de spirit negativă nu are nicio șansă să-și amelioreze situația. Lucrurile se vor aranja numai dacă veți reuși să găsiți atitudinea corectă.

Nu este scris nicăieri că trebuie să fiți distruși iremediabil de destin. Fatalitatea există numai pentru cel care taie legătura cu spiritul.

Orice vi s-ar întâmpla, puteți deci să vă spuneți: „Eu sunt un spirit și îmi pot schimba destinul”. Desigur, la început veți putea schimba foarte puține lucruri și vă veți îndepărta cu o sutime de grad de starea voastră primară. Dacă vă veți continua strădaniile în această direcție, veți putea însă într-o bună zi să așezați un întreg sistem solar între fatalitate și voi. Ceea ce este important este de a putea să vă schimbați direcția. Imediat ce ați înțeles că ați luat-o pe o cale greșită, trebuie să schimbați direcția și să continuați să mergeți.

Destinul vostru va fi complet transformat într-o bună zi.

Discipolul are o cunoaștere exactă a legilor destinului. El știe că încercările ce le are de înfruntat în timpul vieții sunt consecințele unor încălcări ale legilor comise în precedentele sale încarnări. Acum el trebuie să plătească, să repare și să învețe. Pentru aceasta, el trebuie să accepte toate condițiile pe care Justiția Divină le-a decis pentru el. Nimic nu poate contracara aceste decizii. Nu veți scăpa dacă trebuie să aveți un eșec, să suferiți de o boală sau să aveți o întâlnire nefericită. În planul fizic nu sunteți liberi. Dacă vreți să fiți liberi, trebuie să vă înălțați în planul spiritual. Cu ajutorul rugăciunii, al meditației, veți stabili niște legături cu lumea divină, lucrați să creșteți în voi lumina, forța, puritatea, iubirea, și datorită acestor virtuți vă transformați încercările. Dar nu veți scăpa de ele.

Închipuiți-vă pe cineva care și-ar închipui că poate lupta împotriva iernii sau a apariției ei. El va fi obligat într-o bună zi să admită că iarna este mai puternică decât el și va trebui să o suporte. Ei bine, iată comportamentul celor mai mulți oameni în fața evenimentelor vieții: ei își închipuie că vor fi mai puternici... și devin niște victime! În timp ce discipolul știe că iarna va veni și își spune: „Îmi voi face niște provizii de lemne, de cărbune, de haine, și voi întâmpina cum trebuie iarna!” Astfel iarna și discipolul sunt mulțumiți. Putem rezolva problema neluptând împotriva încercărilor la care ne supune destinul, dar făcându-ne niște provizii de cărbune, de haine, de hrană, adică de înțelepciune și iubire pentru a înfrunța greutățile cu luciditate și curaj.

Iată unde se află puterea noastră, libertatea noastră. Dacă am venit pământ cu multe datorii de plătit, trebuie să lucrăm să câștigăm mult înainte ca evenimentele să apară, înainte de a fi ajutați în acea clipă. Se poate întâmpla să evitați o încercare în clipa în care vă apare, dar să știți că ea va veni de două ori mai dificilă după câțiva ani sau

Într-o altă încarnare... Și cine știe dacă veți avea atunci aceleași condiții să o înfrunțați? Trebuie deci să încercați să vă lichidați toate datoriile imediat în această viață.

Iar cea mai bună metodă pentru a vă plăti datoriile este să vă puneți în slujba Domnului, lucrând pentru venirea împărăției sale. Lucrând pentru binele omenirii într-o manieră impersonală înseamnă a pătrunde în bogăția Fraternității Albe Universale care se află în înalt. În acel moment, toți frații și surorile din lumea divină încep să preia fiecare o parte din datoriile voastre: ei vă ajută să suportați suferințele. Da, dar înțelegeți bine că toate acestea se petrec în conștiință. Nu veți fi ajutați în planul fizic, în cel material, ci în planul spiritual. Lucrați deci pentru împărăția lui Dumnezeu. Dacă lucrați numai pentru voi înșivă, vă veți suporta destinul.

## II.

Se poate spune că, încă de la nașterea sa, omul pleacă în căutarea destinului său. La câteva luni deja, bebelușul începe să exploreze lumea: el privește în jurul său, ascultă zgomotele, atinge obiectele, le pune în gură... Imediat ce învață să vorbească, el pune fără încetare tot felul de întrebări, iar într-o bună zi părinții săi îl trimit la școală pentru a se educa. Acest proces de educație durează ani în șir, dar vine și clipa în care el vrea să se simtă independent și liber. Înainte, părinții și profesorii săi au fost niște modele pe care le respecta, dar acum el le respinge și decide să se bazeze numai pe el însuși, pe experiențele ce le va face pentru a-și găsi „adevărul”. Este foarte bine, este normal, dar când cineva spune că face niște experiențe, se întâmplă mereu ca acest cuvânt „experiență” să presupună niște aventuri riscante: libertinajul, alcoolul, drogul etc... De ce „a face niște experiențe” nu înseamnă niciodată să încerci să pășești pe calea luminii și a virtuților divine?...

Vrem să ieșim din banalitatea cotidiană pentru a gusta ceva nou, nemaipomenit. Dar tocmai în viața spirituală există cele mai multe experiențe noi de făcut! Când pretindem că am încercat totul, de ce nu încercăm deopotrivă să medităm, să ne rugăm, să ne legăm de lumea luminii, să progresăm pe calea iubirii și a înțelepciunii sub conducerea Inițiaților și a marilor Maeștri? Eu sunt de acord că într-o bună zi considerați lecțiile profesorilor sau ale părinților ca insuficiente, dar acesta nu este un motiv să vă aruncați orbește în tot felul de aventuri, conduși numai de propria dorință de independență.

Cel care decide să se dezică de experiența predecesorilor săi dă dovadă de o independență prost înțeleasă. De altfel, fie că recunoaște sau nu, el este obligat să țină cont de ea. Ce face un romancier, un poet, un filosof, un muzician, un pictor? Își trăiește viața și în același timp creează o operă ce nu poate fi decât o reflectare a experiențelor sale; el transmite apoi această operă oamenilor care se hrănesc din ea. Veac după veac, s-a constituit încet-încet o întreagă moștenire de gânduri și sensibilități pe care le primim, să spunem așa, încă de la naștere. Realitatea este că suntem invadați de viața altora, de gândurile, sentimentele, descoperirile, uimirile lor, dar și de greșelile și neliniștile lor. Atunci, despre ce libertate vorbim? Nu putem trăi fără să primim niște influențe.

Influența este legea vieții. Tot ceea ce privim, ascultăm, gustăm, atingem, respirăm, mâncăm, ne influențează în permanență. Și deseori, dacă ne închipuim că suntem atât de liberi, este pur și simplu pentru că nu știm sub ce influențe acționăm. Este bine deci că unii primesc câteva influențe bune fără să știe, fiindcă dacă ar fi fost conștienți, în dorința lor de independență ridicolă, ar fi fost în stare să le respingă.

Dacă vă doriți cu adevărat mântuirea, trebuie să înțelegeți cât de important este să fiți orientați de marile spirite care trăiesc sau au trăit pe pământ. Aceste ființe care au făcut mult mai multe experiențe ca noi, care au rezolvat o mulțime de probleme, sunt ca niște cărți vii care ne comunică cunoștințele ce le posedă. Noi trăim, acționăm, și datorită lor altceva se alătură experiențelor noastre, ceva superior, mai bogat ca noi și care ne ajută.

Oamenii reproduc de fiecare dată greșeala lui Adam și a Evei, respingând orice autoritate spirituală sau morală și făcând totul după capul lor. Este spus în Facerea că Dumnezeu, care i-a așezat pe Adam și Eva în grădina Edenului, le-a interzis să se hrănească cu fructele Pomului Cunoașterii binelui și răului. Dar ei nu au ascultat și au fost alungați din grădină.

Misterul care înconjoară Pomul cunoașterii binelui și răului se referă la forțele ce acționează în natură. Omul ocupă un anumit loc în univers; acestui loc îi corespunde o stare de conștiință determinată ce nu îi permite să cunoască și să experimenteze totul. Chiar dacă putem considera curiozitatea ca unul dintre principalele motoare ale evoluției umane, există unele experiențe pentru care oamenii nu sunt încă pregătiți, iar dacă le fac prematur, ei se expun la mari pericole. Eu v-am

vorbit deja destul de mult despre Pomul Cunoașterii binelui și răului. În mod simbolic, se poate afirma că, înainte de a greși, primii oameni trăiau în florile Pomului Cosmic dar că, dorind să-și lărgască orizontul de investigație, ei au coborât până în rădăcini unde există destul de multe lucruri de descoperit... Dar au descoperit aici deopotrivă îngrădirea și moartea.

Pentru a ne redobândi libertatea, nu avem alte posibilități decât să ne reluăm calea spre înălțimi. Cum? Străduindu-ne să îndeplinim voința Creatorului. Libertatea nu există în afară de supunerea în fața Domnului, a Celui pe care Psalmii îl numesc Cel Prea înalt și care este Putere, înțelepciune, Iubire. Separându-se de Creator, în mod inconștient sau nu, omul devine sclavul unor entități inferioare care au interesul să îl seducă, așa cum a făcut șarpele care i-a dus pe Adam și Eva în afara Paradisului. Fiindcă ceea ce Facerea numește „șarpe” este o expresie simbolică pentru a desemna o întreagă categorie de ființe răufăcătoare care, revoltându-se împotriva Domnului, au dorit să îi antreneze și pe oameni în rebeliunea lor. De aceea, pentru a ne regăsi acum libertatea, trebuie să ne legăm de entitățile luminoase care au rămas fidele Domnului.

Numai în planul cel mai înalt, în planul divin, cuvântul „libertate” își capătă întregul sens. Atunci când îi îndeplinim voința, Dumnezeu se manifestă în noi, și fiindcă El este liber, ne simțim și noi liberi din cauza prezenței sale în noi: noi suntem liberi din libertatea sa. Dumnezeu acționează în noi, și noi trăim din acțiunea sa liberă.

Toți cei care caută libertatea părăsindu-și responsabilitățile sau lăsându-se pradă pasiunilor, celor mai joase instincte, sunt sclavii unor spirite inferioare cărora sunt gata să le deschidă ușile. Acolo unde nu intră Domnul, pătrund diavolii. Atât timp cât nu îl lăsăm să pătrundă pe Domnul în noi ca să ne umple sufletul și spiritul din libertatea, lumina și forța ce El le posedă, locul va deveni liber pentru dușmanii noștri.

Libertatea nu există acolo unde o căutăm, nici sub forma pe care ne-o imaginăm. Mulți își spun: „Eu nu voi lucra, nu mă voi căsători, nu voi avea copii, nu vreau să am nicio obligație. Libertatea îmi aparține!” Credeți oare că ei sunt liberi? Nu, în interior ei sunt mai limitați decât alții, fiindcă această voință de eliberare nu le-a fost inspirată de un ideal nobil și dezinteresat.

„Adevărul vă va face liberi” spunea Iisus. Acest adevăr ce ne

eliberează este cel al iubirii și al înțelepciunii și este adevărul tuturor Inițiaților. De aceea Maestrul Peter Deunov a compus cântecul: „Kaji mi ti istinata”: „Spune-mi adevărul ce aduce libertate sufletului meu” spune discipolul. Iar Maestrul răspunde: „Conștientizează, iubește, seamănă, construiește, dă totul”.

Adevărul nu poate deci subjuga. Deoarece cei mai mulți oameni nu au înțeles încă adevărul ca rod al înțelepciunii și al iubirii, îi vedem lucrând să îi subjuge pe alții în numele adevărului lor. Cel care se impune astfel trebuie să știe că nu este un bun slujbaş al adevărului, pentru că în violență nu există nici iubire, nici înțelepciune. Veți spune: „Dar dacă unii refuză adevărul, nu trebuie să îl impunem?” Nu. Adevărul nu trebuie impus. De altfel nu folosește la nimic. Trebuie să știți că adevărul nu poate fi primit de toți, fiindcă mulți oameni sunt încă foarte departe de iubire și de înțelepciune, iar Cerul interzice să le fie impus adevărul prin violență. De aceea învățământul marilor Maeștri este făcut pentru niște ființe deja pregătite, niște ființe care, făcând deja anumite experiențe, au înțeles că adevărata viață se află în progresul spiritual. Cei care nu au înțeles aceasta, trebuie din nefericire să aștepte ca evenimentele vieții să vină să bată peste ei cu niște ciocane mari.

Adevăratul Maestrul posedă numai niște ciocane mici: el nu le poate folosi să lucreze asupra unor mari blocuri de piatră. El își păstrează instrumentele pentru unele lucrări mai subtile. Atunci când vede o formă deja constituită, el știe că acolo este ceva de făcut: prin mici lovituri, subțiază detaliile pentru a da acestei forme mai multă armonie, mai multă expresivitate: el se străduiește să facă să apară pe acel chip trăsăturile originare ale chipului Domnului...

Trebuie să căutăm libertatea supunându-ne Creatorului. În primele versete ale rugăciunii de duminică: „Sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” ... Iisus a exprimat minunat în ce constă această supunere. El spunea deopotrivă: „... este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui”. Dacă dorim să pătrundem în domeniul Voinței Divine, și noi trebuie să devenim niște lucrători pe câmpia Domnului. Astfel, atunci când creditorii noștri – legile lumii spirituale pe care le-am încălcat – vor veni să ne caute, cerându-ne să ne plătim datoriile, altminteri ne vor băga în pușcărie, Domnul le va răspunde: „Lăsați-l în pace, el este slujbaşul meu.

— Da, dar are niște datorii!

— Care? Câte?

— El a comis o anume greșeală, a încălcat o anumită regulă.

— De acord, dar el este slujbașul meu, el lucrează pentru mine, mergeți liniștiți, Eu îi voi plăti datoriile”. Cum Domnul este drept, el nu îi alungă pe creditorii care își cer drepturile, El le spune pur și simplu: „Eu voi plăti pentru el, puteți pleca liniștiți”. De aceea avem interes să devenim niște lucrători ai Domnului. Creditorii noștri sunt numeroși, și pentru a-i mulțumi ar trebui să posedăm niște bogății imense ce nu le-am putea dobândi nici ușor, nici repede. Când Domnul vede că îi consacrăm gândurile noastre, lucrarea, iubirea noastră, El ne plătește datoriile.

Nu ne folosește la nimic să le spunem creditorilor noștri: „Eu aparțin unei familii distinse. Eu sunt un mare erudit”. Ei vor răspunde că nu îi interesează și că trebuie să le plătim, și vom simți tot felul de tracasări în inima și mintea noastră că nu ne-am plătit aceste datorii. În ziua în care ne vom afla în adevăr, creditorii nu ne vor mai vizita; dacă vin, înseamnă că ne aflăm încă pe trunchiul copacului, acolo unde trebuie să suferim mereu anumite îngrădiri. Pentru a regăsi libertatea, trebuie să urcăm din nou în vârful copacului.

Există în cartea „O mie și una de nopți” o povestire foarte interesantă din punct de vedere al Științei Inițiatice. Regele Solomon poseda niște cunoștințe magice datorită cărora el comanda spiritelor naturii. El le trimitea în străfundurile pământului sau pe fundul oceanelor să caute materiale prețioase de care avea nevoie pentru construcția templului din Ierusalim. Oare este adevărat? Eu nu știu. De altfel, nu acest aspect este interesant, ci lecția ce o putem trage din această poveste: „Într-o zi, un duh foarte puternic a refuzat să asculte de Solomon care l-a pedepsit, l-a închis într-un vas cu un capac de plumb, l-a pecetluit și l-a aruncat în mare. Trei veacuri a petrecut duhul pe fundul mării. În timpul primului veac, duhul își spunea că va dăruia mari bogății celui care îl va elibera. Dar nimeni nu a apărut. În timpul celui de-al doilea secol, duhul îi promitea eliberatorului său toate vistieriile pământului. Nici acum nu a apărut nimeni. Iar în cel de-al treilea secol, duhul i-a promis salvatorului că îl va face un sultan cum nu s-a mai pomenit pe pământ. Nici de această dată nu a primit vreun răspuns. Mai multe secole s-au scurs astfel. Disperat, furios, duhul a jurat acum să îl ucidă pe cel care îl va elibera de acum încolo.

De când a fost aruncat în mare de Solomon, duhul a rămas mult timp pe fundul mării, într-o zi a sfârșit în năvodul unui sărman pescar care pescuia zilnic pentru a-și întreține soția și copiii. În acea zi pescarul a tras năvodul, simțind o rezistență puternică. S-a gândit că a prins un pește mai mare ca de obicei și s-a bucurat... În sfârșit, a văzut că din năvod a apărut un vas mare de aramă. A fost puțin înciudat, apoi și-a spus că un vas atât de bine astupat conținea desigur ceva prețios. Și-a scos hangerul și a început să desfacă capacul vasului. La început a crezut că este gol, dar încet-încet a văzut ieșind din vas un fum gros și negru ce s-a răspândit repede prin preajmă, înălțându-se spre cer, acoperind marea până departe.

După ce s-a scurs în întregime din vas, fumul a luat forma unui duh uriaș, înspăimântător, în fața pescarului: „Ah, în sfârșit tu m-ai eliberat! Acum am să te ucid. Regele Solomon m-a închis de secole în acest vas. Mult timp am vrut să îl acopăr cu daruri pe cel care mă va elibera, dar el a întârziat mult și m-am decis să îl ucid. Spune-ți acum rugăciunea”. Sărmanul pescar a încercat în zadar să îl convingă pe duh să aibă milă, vorbindu-i despre soția și copiii săi care vor muri de foame dacă nu îi va hrăni. Duhul a rămas însă de neconvins.

Pescarul nu era însă prost: când a văzut că nu o poate convinge pe această ființă răuvoitoare, s-a decis să folosească viclenia. El îi spuse: „Bine, îmi accept moartea, dar promite-mi mai întâi că îmi vei răspunde la o întrebare”. Duhul i-a promis. „Când văd cât de mare ești, spuse pescarul, nu-mi închipui cum ai putut intra în acel vas.

— Și totuși, acolo am fost! exclamă duhul.

— Este ceva extraordinar, te voi crede numai dacă îmi vei arăta, replică pescarul”. Jignit de faptul că pescarul îi pune la îndoială spusele, duhul a acceptat. Sub ochii lui, el s-a transformat din nou într-un nor de fum și a intrat în vas. Atunci, pescarul a pus repede capacul și a închis vasul. A venit acum rândul duhului să îl roage pe pescar să îi redea libertatea.” ...

Povestea continuă încă, dar eu v-am spus numai începutul ei, pentru a vă face să înțelegeți că asemenea lucruri se petrec și cu noi. Zilnic, niște entități din noi cer să fie eliberate, iar dacă le satisfacem, vom fi expuși unor mari pericole, înainte de a le elibera, trebuie să le cunoaștem natura și să ne spunem că, dacă sunt înlănțuite astfel, există desigur un motiv. La fel cum nu putem elibera gazele toxice închise într-un laborator de chimie, nu putem elibera în om toate forțele

subconștientului: instinctele, pasiunile. Dacă le vom elibera, vom deveni primele lor victime.

Trebuie să eliberăm Spiritul Divin în noi. Libertatea este adevărul exprimat în domeniul acțiunii. A fi liber înseamnă a acționa în acord cu adevărul divin.

## CUPRINS

Cap. 1 – Căutarea adevărului 1

Cap. 2 – Adevărul, copil al înțelepciunii și al iubirii 3

Cap. 3 – Înțelepciunea și iubirea: lumina și căldura 3

Cap. 4 – Iubirea discipolului, înțelepciunea maestrului 3

Cap. 5 – Sâmburele adevărului 3

Cap. 6 – „Eu sunt calea, adevărul și viața” 3

Cap. 7 – Raza albastră a adevărului 3

Cap. 8 – Adevărul gol-goluț 3

Cap. 9 – Să rămânem credincioși adevărului 3

Cap. 10 – Despre gusturi și culori... 3

Cap. 11 – Lume obiectivă și lume subiectivă 3

Cap. 12 – Întâietatea lumii subiective 3

Cap. 13 – Progres științific și progres moral 3

Cap. 14 – Adevăr științific și adevăr al vieții 3

Cap. 15 – Să privim totul ca întâia oară 3

Cap. 16 – Vis și realitate 3

Cap. 17 – Adevărul, dincolo de bine și rău 3

Cap. 18 – Adevărul vă va face liberi 3